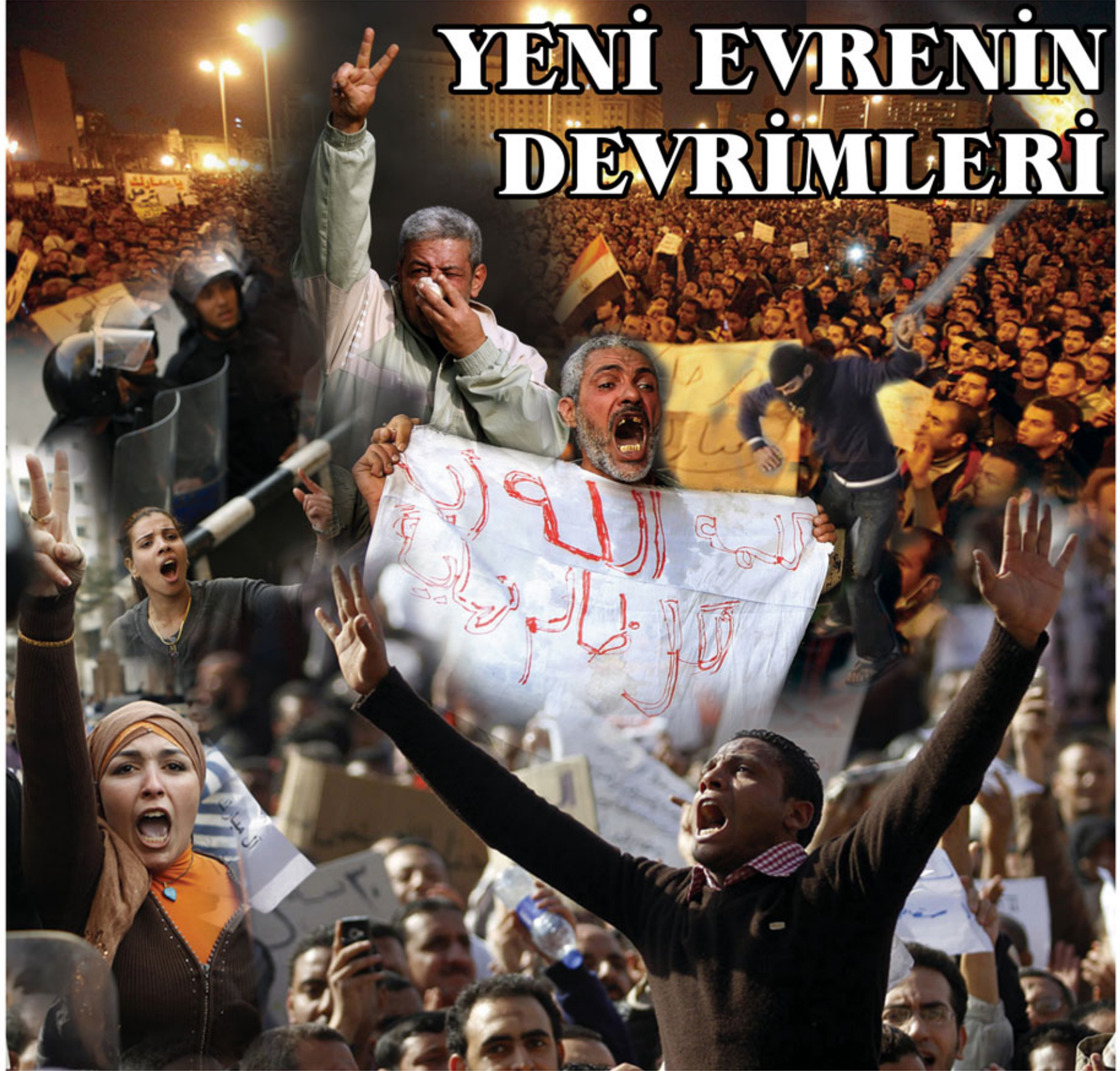


YENİ  
EVREDE

# MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

## YENİ EVRENİN DEVRİMLERİ



• Ya Devrim ve  
Emeğin  
İktidarı  
Ya Yok Oluş

• Ulusal Sorun  
Nedeni ve  
Proletaryanın  
Çözümü

• Devrimler  
Çağı  
Pratikte  
Başladı

• BEDAŞ  
İşçileri  
Eylemde

• Torba Yasa  
Tasarısına Karşı  
Emekçiler  
Ayakta

• PTT  
Taşeron  
İşçileri  
Eylemde

Torba Yasa / İzmir  
1 Şubat 2011



Nemtrans İşçileri  
2 Şubat 2011



24 Ocak Belediye İş



Belediye İş / Kadıköy  
24 Ocak 2011



Antep İşçileri  
Emeğin Dünyası  
İçin Buluştu  
6 Şubat 2011



Taksim  
25 Ocak 2011



**Baskılar Bizi Yıldırılmaz**



Galasaray  
25 Ocak 2011



Meslek Hakkı Platformu  
Taksim / 6 Şubat 2011



# YA DEVRİM VE EMEĞİN İKTİDARI YA YOK OLUŞ

**D**evrimci bir süreçten, burjuva toplumu yıkıma götüren devrimci bir krizden geçiyoruz. Devrimci kriz, sınıflar ilişkisinin gelişmesi tarafından besleniyor, derinleşiyor. Burjuva sınıf krizi giderecek durumda değil. Bu yönde başvurduğu tüm yöntemler sonucu değiştirmede. Emekçi sınıflar ise eylemden eyleme yönelerek varolan bunalımı genişletiyor ve daha ileri götürüyor. Devrimci işçiler, politikalarını ve taktiklerini bu nesnel duruma ve ortaya çıkan kesin olgulara dayandırıyor. Proleter sınıf politikasının hedefi, ortaya çıkan durumdan yararlanıp, burjuvazinin egemenliğini devirmek ve emeğin iktidarını kurmaktır.

İçinde bulunduğumuz dönemin tümü boyunca, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşı, emekçilerin, aydınların, öğrencilerin tekeli egemenliğe karşı mücadelesi ve Kürt halkının ulusal baskıya karşı savaşımı tarafından beslendi, serpilip gelişti.

Geleceğin şiddetli sınıf savaşımının, devrimci ayaklanmaların tüm öğeleri bu dönemde oluşuyor.

Bu nedenle içinde olduğumuz şartları yüzeysel olarak değerlendirenler, olayları derinlikli olarak kavramayanlar, yaşadığımız dönemin hangi gelişmelere gebe olduğunu da anlayamazlar.

Bu topraklarda sınıflar savaşımının son derece keskin biçimler alması yani iç savaş düzeyine ulaşması ve ayaklanmanın gündeme gelmesi, tamamen içinden geçilen dönemin somut koşullarının bir sonucudur.

Ezilen ve sömürülen kitleler üzerinde kapitalist sömürü ve baskının çok yoğun olduğu bir yerde, sınıf kavgasının keskin biçimler alması ve en devrimci biçimine doğru ilerlemesi bir zorunluluktur. Sınıfların isteğinden öte, sınıflar ilişkisinin gelişiminin kaçınılmaz bir sonucudur.

Sınıf savaşımının keskinleşmesi ve şiddetlenmesi, birçok gelişmenin ve olayın bir işlevidir. Sömürünün yoğunlaşması, artan burjuva saldırılar, kesintisiz süren burjuva baskı; emekçi ve sömürülenlerin kutbunda derinleşen yoksulluk ve yoksun-

luk, yıllarca süren faşist devlet terörü, tüm bu olgular, sınıf savaşımının sert ve şiddetli geçmesini getirmiştir.

Küçük ayaklanmaların sık sık yaşanması, mücadelenin seyri genel bir ayaklanmaya doğru ilerlemesi, iktidarın ele geçirilmesinin mücadelenin merkezine oturması, sınıflar savaşımının gelişiminin sonucudur. Tarihin itici gücü, sınıflar savaşımıdır. Sınıf savaşı verilmeseydi, şiddetli bir sınıf savaşı gelişmeseydi, bugünkü ileri noktaya varılamazdı. İşçi sınıfı, emeğin iktidarına ve sosyalizme sınıf savaşımıyla varacaktır.

Karşıt kutupların, emek-sermaye kutuplarının arasındaki çelişkinin keskinleşmesi, iç savaşın aldığı boyut vb. kapitalizmin gelişiminin evrimi, tarih, gelişim sorunu keskin olarak ortaya koymuştur. Ya devrim ve emeğin iktidarı, ya yok oluş.

Bugün patlama biçiminde ortaya çıkan milyonların eylemleri, cesaretle ileri atılması, yerel ve küçük çaplı ayaklanmalara girişmesi, yıllarca süren devrimci mücadeleyle hazırlandı. Eğer daha önceden devrimci temelleri atılmasaydı, çok sert süreçlerden geçilmeseydi ve kavga her şart altında sürdürülmeseydi, bugün kitleler eylemlere böylesine yığınsal bir biçimde katılamazdı.

Kitleler eylem içinde ve eylem sırasında bu denli çabuk ve becerikli olarak organize olabiliyorsa, bu büyük bir mücadeleden geçip geldiği içindir.

Halk yığınlarının eylemleri böylesine hızlı ve yetenekli olarak örgütlenmesi, burjuvaziye karşı verilen savaşta, emekçi sınıfların bir avantajıdır.

Kitlelerin mücadelesine olduğu, gibi örgütlenmesine de devrimci bir açıdan bakılmalıdır. İşçilerin örgütlenmesi yalnızca sendikalarla sınırlı görülemez. Emekçiler komite ve konseyler biçiminde de örgütleniyor. Kitleler yaygın ve geniş biçimde DKÖ'lerde örgütleniyor. Öğrencilerin ilerici-devrimci kesimi örgütlü bir biçimde hareket ediyor. Kürt halkı son derece disiplinli ve örgütlü biçimde davranıyor. Bütün bunlar tartışma götürmez gerçeklerdir.

Burada artık sorun yalnızca daha fazla kitleyi örgütlemek değildir. Örgütlü kitleleri hangi devrimci çizginin, taktiklerin, politika ve stratejinin zafere ulaştıracağı sorundur.

İşçi sınıfı, bir sınıf olarak egemenlerle karşı karşıya geliyor. Pek çok ekonomik istemleri burjuvazi ve hükümete karşı geliştiği için ve egemen sınıfı dıştan bir baskıyla zorladığı için politik bir karakter kazanıyor.

Emekçilerin mücadelesinin politik karakteri ve ağırlığı çok belirgindir. Burada esas olan politikanın içeriğidir, devrimci özellikler kazanmasıdır ve hedefleridir.

Bizde devrimci mücadele baskın, öne çıkan ve etkin bir mücadeledir. Emekçilerin politik mücadelesi, bu topraklarda ancak devrimci nitelikleriyle bu kadar uzun süre sürdürülebilirdi. Burjuvazinin egemenliğine yönelmeyen, çatışmalardan geçmeyen bir politik mücadele toplumda etkili olamaz.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası ileri devrimci niteliklere sahiptir. Emekçi kitlelerin bu devrimci niteliği uzun ve çetin mücadelelerden ileri geliyor. Yükselen sınıf savaşı ve ayaklanmaya devrimci niteliklerle girmek burjuvazinin yenilgisinde hızlandırıcı bir rol oynayacaktır.

İşçi sınıfı hareketi, bir sınıf hareketi olarak, toplumsal bakımdan etkin bir güç durumuna gelmiştir. Politik bir güçtür, bir devrimci savaşım gücüdür. Savaşan bir devrimci güç olarak devrimi gerçekleştirmenin kesin bir aracıdır. Sınıf ve kitle hareketi, somut devrim hedefiyle yönlendirilmelidir. Devrim hedefiyle davranma halinde gerçek gücü ve enerjisi sonuna dek harekete geçirilebilir ve açığa çıkarılabilir.

Proletaryanın ve kitlelerin kapitalist sınıfa karşı savaşımı kritik noktaya doğru ilerledikçe, yani savaşım iktidar sorunu etrafında meydana geldikçe daha kesin, daha ileri, daha devrimci biçimler alır, almak zorundadır. Çünkü bu aşamada her şey kesindir, keskin ve nettir. Burada tayin edici

## Başyazı

sonuç, emekçilerin daha ileri düzeye çıkmış devrimci eylemleriyle alınır.

Devrimci pratik geliştikçe sosyal pratik, pratiğe katılan kitlelerin kendisini de dönüştürüyor. Devrimci pratik, burjuvaziye karşı mücadeleyle başlayan ve emeğin egemenliğiyle devam eden bir süreçtir. Koşulların ve insanların aynı anda değişmesi devrimci pratikle olur. Biz böyle bir süreçten geçiyoruz.

Devrimci pratiğe başvurmamak, koşulları ve çevreyi dönüştürecek biricik araçtan kendimizi yoksun bırakmak olur; burjuva diktatörlüğü altında çürümek ve çöküp gitmek olur.

Son derece iyi örgütlenmiş, toplumu yönetme tecrübesine sahip olan burjuvazi ve onun egemenlik aygıtını devirmek için, çok sağlam bir proleter örgütlenme ve yüksek sınıf disiplini gerekiyor. Hareketin geleceği yüksek bir disiplinle hareket eden proletaryanın önderliğine bağlıdır.

Emekçilerin kurtuluş mücadelesi, devrim mücadelesi, küçük burjuva uzlaşmacılığına karşı mücadeleden ayrılamaz. Bugüne dek, devrimci sınıf mücadelesinin hedefini saptırmak için ısrarlı ve kararlı bir çaba içinde olan bu akımlar, kitlelerin daha ileriye, bir ayaklanmaya doğru atıldığı bir sırada çabalarını çok daha yoğunlaştırıyorlar. Eğer onları yeterince teşhir edemezsek, bu, ayaklanmanın yenilgisine yol açar. Dün devrimci mücadelenin önüne engel olanlar, yarın halkların devrimci zafelerini burjuvazi adına gasp etmeye kalkarlar. Her Leninist bunun bilinciyle hareket etmeli, proleter uyanıklığı ve inisiyatifi elden bırakmamalıdır.

Sınıf savaşımı ve tarihi gelişmeler dümdüz bir çizgi izlemez ve aynı düzlemde devam etmez. Sıçramalar, alt üst oluşlar ve belirleyici mücadele biçimleri, mücadele yöntemleri ortaya çıkar. O an için hangi mücadele biçiminin ve yönteminin öne çıktığı ve belirleyici olduğu somut olarak saptanmalıdır. Bu ise söz konusu dönemin şartlarından çıkarılır.

Kendi somutumuzda, içinde olduğumuz dönemde belirleyici olan, işçi sınıfının ve kitlelerin devrimci yığınsal savaşımıdır, devrimci pratiktir.

Burada belirleyici olan gerçek devrimci gücün, Leninist Parti'nin devrimci çizgisi ve önderliğidir.

C.DAĞLI

# ANTEP İŞÇİLERİ EMEĞİN DÜNYASI İÇİN BULUŞTU



Daha önce İstanbul ve İzmir'de gerçekleştirilen "Emeğin Dünyası İçin Buluşuyoruz" toplantılarından birisi de Antep'te gerçekleşti. Antep Devrimci İşçi Komiteleri tarafından organize edilen toplantı 6 Şubat Pazar günü saat 13.00'te Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapıldı.

Toplantının gündem maddeleri, komite-konsej örgütlenmeleri ve çıkarılacak olan "Emeğin Dünyası" gazetesi oldu.

Toplantı öncelikle DİK'li bir işçinin açılış konuşmasıyla başladı. Ankara OSTİM'de yaşanan iş cinayetinde yaşamlarını yitiren işçiler için saygı duruşunda bulunuldu; sonrasında işçi sınıfının ve DİK'in mücadelesinden kesitler sunan bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyon gösteriminin ardından ise toplantıyı yönlendirecek olan bir divan oluşturuldu. 70'li yıllardan itibaren bütün yaşamları işçi sınıfının devrimci mücadelesi içinde geçen 3 yoldaş ve bir inşaat işçisi genç yoldaş, katılımcıların oy birliği ile divana seçildi.

Öncelikle divan üyeleri, komite-konsej örgütlenmelerinin önemine değindi. 80 öncesinde gelişen sınıf mücadelesi ve sendikal mücadeleden örnekler verilerek konu zenginleştirildi. 12 Eylül faşist darbesi beraber işçi sınıfının mücadelesinin sekteye uğradığı ve bu durumda komite-konsej örgütlenmelerinin yetersiz olmasından kaynaklı darbenin yarattığı yıkımın çok daha şiddetli olduğu belirtildi. Komitelerin ne olduğu, nasıl oluşturulabileceği, hangi koşullarda bu örgütlenmelerin ihtiyaç haline geldiği ayrıntılı bir şekilde anlatıldıktan sonra komite ve konseylerin hiçbir yasa ile kendilerini sınırlamadıkları, bugünün mücadele ve ayaklanma organları oldukları yarımın ise iktidar organları olacakları vurgulandı.

Yaklaşık 2 saat süren konuşmaların ardından 10 dakikalık bir ara verildi. Verilen aranın ardından ise katılımcılar, düşüncelerini belirtmek üzere kürsüye davet edildi. Oldukça canlı geçen bu bölümde işçiler bir bir düşüncelerini paylaştılar. İşçiler konuşmalarında dünyadaki, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeleri, kendi yaşam koşullarını ve çalışma koşullarını anlatarak sorunlarımızın kaynağı olan kapitalist sistemi yıkmak gerektiğini, bu sistemi yıkabilmek için ise Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenmek gerektiğini belirttiler. Kürsüye çıkan her bir işçi adeta ayrı renkleriyle, özgünlükleriyle kendilerini ifade ettiler. Oldukça içten yapılan konuşmalar sık sık katılımcıların alkışlarıyla selamlandı.

Serbest kürsü bölümünün ardından ise sadece işçilerin katıldığı ve pratik sorunlar ve "Emeğin Dünyası" gazetesinin pratik örgütlenmesinin konuşulduğu ikinci bölüm gerçekleştirildi.

İkinci bölümün ardından toplantı sona ermiş oldu. Devrimci İşçi Komiteleri'nin düzenlediği bu toplantı, katılımcıların hepsinin ortak düşüncesi olarak, oldukça verimli ve nitelikli bir şekilde geçtiği ve amacına ulaştığı yönünde oldu.

Mücadele Birliği/Antep

# ULUSAL SORUN, NEDENİ VE POLETARYANIN ÇÖZÜMÜ

**U**lusal sorunun özü, aslında bir ülke sorunudur. Bu bağlamda Kürt sorunu, Kürdistan sorunudur. Bu sorunun asıl nedeni, daha kuruluşundan itibaren Kürt ulusunu baskı ve zorla egemenlik altına alarak Kürdistan'ı işgal ve ilhak eden, diğer ulusal toplulukları da zorla ve baskıyla egemenlik altına alan Türkiye kapitalizmidir. Ezilen ulus ve ulusal topluluklardan işçi ve emekçileri sömüren, baskı altında tutan Türkiye kapitalizmi, aynı zamanda yarattığı bu sorunun çözümü için gerekli koşullarını da olgunlaştırmış, çözüm güçlerini de yaratmıştır.

Son Kürt ayaklanması, 80'li yılların ortalarından bu yana önemli bir mesafe kaydetti. Ancak bunun öncesi de var. Kürt ulusal sorunu, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bugüne birçok defa isyana neden oldu. Her seferinde baskıyla, devlet terörüyle, şiddetle bastırıldı.

71 devrimci çıkışı ve THKO'nun verdiği devrimci mücadelenin de etkisiyle yeniden yükselişe geçen Kürt halkının ulusal, sınıfsal kurtuluş mücadelesi, özellikle son otuz yılda önemli bir gelişme gösterdi. Ezilen bir ulus olan Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesinin en yaygın ve yoğun olduğu dönemler, Türkiye ve Kürdistan'da genel olarak sınıflar mücadelesinin yaygın, yoğun ve sert olduğu dönemlerdir. Kürt uslunun verdiği bu mücadele 90'lı yıllarda ve sonrasında Kürt halkının önemli bir kesiminin desteğini alarak, kitlesel boyutlara ulaştı. Bunda, uzun bir zaman dilimine yayılan silahlı mücadele etkili oldu. Kürt ulusunun yükselen kurtuluş mücadelesi, silahlı eylemlerle başlamadı, tam tersine, silahlı mücadelenin kendisi daha önce verilen kitlesel mücadelenin bir sonucu oldu. Zaten başlayan ve gelişmekte olan Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesi, gerilla eylemiyle daha da sertleşmiştir. Kürt ulusu uzun yıllara yayılan oldukça çeşitli ve zengin bir mücadele deneyimine sahiptir.

Uzun yıllardan beri Kürt halkının verdiği özgürlük mücadelesi barışçıl gösterilerden gerilla savaşına, serhıldanlara dek, oldukça zengin ve çeşitli biçimlerde sürüyor. Bu mücadele, Türk burjuva sınıfı ve devletin resmi politikasını boşa düşürdü, açmaza soktu. Burjuva cumhuriyetin kuru-

luşundan bu yana Türkiye egemenlerinin ve devletin ulusal sorundaki tek politikası ulusal baskı, inkâr, asimilasyon ve ilhakçılıktır. Çok çeşitli biçimlerde süren mücadele artık inkâr, baskı ve şiddetin bir sonuç vermediğini, vermeyeceğini göstermiştir. Tam tersine, şiddet arttıkça, baskı, inkâr devam ettikçe mücadelenin daha geniş kitleleri içine çektiği ve derinleştiği artık iyice anlaşılmıştır. Bu nedenle Türk tekelci sermayesi ve devleti, son yıllarda çeşitli politik manevralara başvurmuştur; 90'lı yıllarda "Kürt realitesini" kabul etmek zorunda kalanlar, şimdilerde "açılım" politikalarını uygulamaya koymak zorunda kaldılar. Bu politik manevralar, yukarıdaki iki örnekle sınırlı olmayıp, yıllar içinde kimi değişiklikler göstermekle birlikte özü hep aynı kalmıştır. Bu öz, Kürt halkının Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşerek burjuva sınıfın ekonomik, politik egemenliğine son verecek olan bir toplumsal devrime yönelmesini engellemektir. Bu amaçla Türk burjuvazisi, Kürt ulusunun ezilen ulus konumunu devam ettirecek, burjuva egemenlik altında kalmalarını sağlayacak biçimde, kapitalizm koşullarında kalmak üzere sınırlı bazı "ulusal hakları" kabul etmek zorunda kalmıştır.

Ulusal Kurtuluş Hareketi zaman zaman farklı biçimlerde ifade etse de, artık özünde dile getirilen talep özerkliktir. UKH, ulusal bağımsızlıktan vazgeçmiştir. Bu gerçeği kendisi defalarca ifade etmiştir.

## "İKİ DİL" SORUNU

Şurası tartışma götürmeyecek kadar net: Bir halkın kendi dilini yaşamının her alanında kullanması onun en doğal hakkıdır. Buna karşı çıkmak en hafif deyimle gerici-liklidir. Ancak "Anadilde eğitim" olsun "özerklik" talebi olsun bunların tümü Türk ulusunun egemen ve ezen ulus konumuna son vermez aksine bu durumu pekiştirir.

Özerklik tezi bölgesel ya da diğer önkelerde olsun fark etmez, bu tezin özü, ulusların kendi kaderini tayin hakkının terk edilmesidir. Bu tez, yeni bir tez de değildir. Tarihte sıkça örneğini gördüğümüz gibi, ne zaman ki ezilen ulusun özgürlük mücadelesi ileri boyutlar kazanır, ezen ve egemen olan ulusun egemenliğini tehlikeye atarsa, orada, burjuvazi bu tezi ortaya atmıştır. Böy-

lelikle egemen ulusun burjuvazisi, kısmi, güdük hakları kabul ederek, kendi egemenliğini ve sömürsünü devam ettirmeye çalışır. Adına ne denirse densin, bütün özerklik tezleri, ezilen bir ulusun özgürlüğünü, egemenlik altındaki bir ulus olma konumunu değiştirmez. Aksine, bu durumu kalıcılaştırıp, egemen ulusun konumunu güvenli hale getirir.

Yeri gelmişken belirtmeden geçemeyeceğiz. Türkiye burjuvazisinin ve devletin Kürt halkını egemenlik altında tutarak, ulusal ezen ulus konumunu ve egemenliğini kalıcılaştırmak amacıyla uygulamaya yöneldiği "açılım" politikalarını ya da "yeniden açılım sürecini" ileri ve olumlu bir gelişme olarak değerlendirmek, ezen ulustan ilerici, demokratik devrimci güçler adına bunu savunmak, sosyal şovenizmdir, kendi burjuvazisinin yanında yer almaktır. Sosyal reformist partiler, burjuva egemenliğin güçlendirilmesine hizmet eden bu yönelimi Kürt halkına kabul ettirmeye çalışarak onu aldatıyorlar.

Burada şu soruyu sormak gerekiyor. Türkiye tekelci sermayesinin ve Türk egemen güçlerinin Kürt sorunundaki resmi politikası nedir? Baştan söyledik ama tekrarlayalım. Resmi politika Kürdistan'ın işgal ve ilhakının sürdürülmesi, Kürt halkının ezilmesi, sömürülmesidir, ulusal baskının devam ettirilmesidir.

Bir soru daha. Türkiye burjuvazisi ulusal baskıdan, işgal ve ilhak politikalarından vazgeçebilir mi? Hayır, vazgeçemez. Türkiye tekelci kapitalizmi ve sermaye düzeni üzerinde yükselen faşist devlet öyle bir kurumsal yapıya sahip ki, bu yapının temel taşlarından herhangi birinin sökülmesi, faşist devletin ve kapitalist düzenin birlikte çökmesine yol açabilir. Yani Kürt ulusunun gerçekten kurtulması anlamına gelecek olan Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin belirlemesi, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının teslim edilmesi demek, kurulu sermaye düzeninin paramparça olması demektir.

Şimdi bir soru daha. Kürt halkı sermayenin egemenliği yıkılmadan, bu faşist devlet havaya uçurulmadan özgür olabilir mi? Hayır, olamaz. Ezilen ulusun özgürlüğüne kavuşması, ulusal baskının son bulması demektir. Bu ulusal baskının üzerinde yüksel-

diği alt yapı, ekonomik temel yıkılmadan, Kürt halkı da özgürlüğüne kavuşamayacaktır.

Bu ekonomik temel, Türkiye tekelci kapitalizmidir, bu temel üzerinde yükselen faşist devlet de, bu ulusal baskının uygulayıcısıdır. Kürt halkı bu yüzden faşist devlet yıkılmadan, yani bir toplumsal devrim gerçekleşmeden özgürlüğüne kavuşamaz. Sermayenin ekonomik politik egemenliği yıkılmadan ulusal baskı politikasında kısmi bazı değişiklikler olsa da, ulusal baskı esas politika olarak kalacaktır. Oysa asıl olan ezilen ulusların ve ulusal toplulukların özgürlüğüdür.

### ULUSAL BASKININ EKONOMİK TOPLUMSAL TEMELİ

Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde birden çok ulus ve ulusal topluluk birlikte yaşamaktadır. Türk ulusu egemen, ezen ulustur. Kürt ulusu ve diğer ulusal topluluklarsa, ezilen, sömürülen, egemenlik altındaki ulus ve ulusal topluluklardır. Türkiye sermaye sınıfının ve onun egemenlik aygıtı olan devletin, ezilen ulus ve ulusal topluluklar söz konusu olduğunda değişmeyen politikası ilhak, işgal ve ulusal baskı olmuştur. Türk burjuvazisi bu politikalarını kapitalist ekonomik temel üzerinde sürdürmektedir. Cumhuriyetin ilk yıllarında Kürdistan'da egemen olan üretim biçimi feodal üretimdir.

Ancak süreç içerisinde bu üretim biçimi uzun ve sancılı bir yoldan da olsa tasfiye edildi, kapitalist üretim sistemi Kürdistan'da da egemen oldu. Böylelikle Türkiye burjuvazisi, kapitalist üretim temelindeki pazar ilişkilerini bütün cumhuriyet sınırları içinde egemen kıldı. Bu pazarın tamamında gelişen, büyüyen ticaret, sermaye birikiminin yoğunlaşmasını ve merkezleşmesini artırdı. Bu gelişim, aynı topraklarda yaşamlarına rağmen, değişik ulus ve ulusal toplulukların birbirlerinden farklı olan ekonomik toplumsal ilişkilerini de iç içe soktu, kaynaştırıp bütünleştirdi. Kapitalizmin kendi işleyiş yasaları gereği sermayeyi merkezleştirip yoğunlaştırdığı gibi, üretimi ve nüfusu da aynı merkezlerde toplayıp yoğunlaştırdı, böylece metropoller ortaya çıktı. Bu metropoller esas olarak Türkiye'nin batısında geliştirildi. Kürdistan'da feodal üretimin çözülmesiyle birlikte üretim ve geçim araçlarından koparılan önemli bir nüfus bu metropollere göç etmek zorunda kaldı. Ekonomik zorun yanında ulusal baskıdan kaynaklanan göç de yaşandı. Sonuç Kürdistan'dan Türkiye'deki metropollere kitlesel

bir göç yaşandı, metropollerde önemli bir Kürt nüfus birikti. Aynı şey, diğer ulusal topluluklar açısından da yaşandı. Kapitalizmin gelişimine paralel olarak burjuvazi, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan üreticileri de mülksüzleştirip proletaryanın saflarına itti. Bütün uluslardan ve ulusal topluluklardan ücretli emekçiler haline getirdiği işçi yığınlarını sömürerek sermaye birikimini daha da yoğunlaştırdı. Türkiye Cumhuriyeti sınırları içindeki bütün alanlarda ücretli emek sömürüsü, sömürünün asıl biçimi oldu. Sermaye birikimini sürekli olarak artıran burjuva sınıf, yeni yeni üreticileri de mülksüzleştirip proletaryanın saflarına itti.

Buradan çıkarılacak ilk sonuç, burjuvazinin elinde biriken bütün sermayenin tüm ulus ve ulusal topluluklara mensup işçilerden sızdırılan artı-emekten ibaret olduğudur. Nüfusun önemli bir bölümünü devamlı olarak mülksüzleştirip ücretli emekçiler haline getiren sermaye, bir yandan da bunların sırtından elde ettiği birikimle tekelci aşamaya geçerken, aynı zamanda geriye kalan küçük ve orta mülk sahibi üreticileri de çeşitli yollardan kendisine bağladı, denetim altına aldı.

Sermayeye dayalı üretim sistemi temelindeki üretim ilişkileri, cumhuriyet sınırları içinde egemen oldu. Bütün uluslardan ve ulusal topluluklardan üreticiler proleterler haline gelip artı-değer sömürüsüne tabi tutuldular. Sermaye, aynı üretim ilişkileri içinde bir araya topladığı bütün uluslardan ve ulusal topluluklardan işçi emekçi yığınlarını bir araya topladı, karşılıklı bağımlılıklarını geliştirdi. Sermayenin kendi doğasındaki bu gelişim diyalektiği farklı uluslardan burjuvaları da aynı çıkarlar temelinde bir araya getirdi, bütünleştirdi. Kapitalizmin bu gelişimi, toplumsal kurtuluş mücadelesini esas mücadele durumuna getirdi.

Bunun yarattığı bir sonuç var: Ezilen ulus olan Kürt ulusu başta olmak üzere bütün ezilen ulusal toplulukların ulusal kurtuluş mücadelesiyle, Türkiye işçi ve emekçilerinin toplumsal kurtuluş mücadelesinin iç içe geçmesi gerçekleşti. Artık ulusal kurtuluşla sınıfsal kurtuluş bütünsel bir süreçtir, mücadele de birlikte ele alınmalıdır.

### BİRLEŞİK MÜCADELE BİRLEŞİK DEVRİM

Yukarıda kısa kısa anlattığımız nesnel gelişmeler daha önce farklı ekonomik temellerde gelişen ve farklı hedeflere sahip olan Kürdistan ve Türkiye'nin devrim dinamiklerini tek bir devrim dinamizmi o-

larak birleştirdi. Her ne kadar Kürdistan'daki mücadelenin belirgin yanı halen ulusal kurtuluş olarak devam etse de, artık ulusal kurtuluşla toplumsal kurtuluş iç içe geçmiş, tek bir devrim süreci olarak birleşmiştir. Türk işçi ve emekçilerini de, bu topraklarda yaşayan ezilen ulus ve ulusal topluluklardan işçi ve emekçileri de hiç ayırt etmeksizin baskı altında tutan, ezen ve sömüren tek bir sınıf var: burjuvazi. Yani bu topraklarda yaşayan bütün uluslardan ve ulusal topluluklardan işçilerle emekçilerin düşmanı aynı ve tektir. Ortak düşman Türkiye tekelci sermayesi ve onun devletidir. Ortak düşmana karşı ortak mücadele buradan açıkça anlaşılacağı gibi nesnel koşulların bir sonucudur. Birleşik mücadele ve birleşik devrim, nesnel koşullardan kaynaklandığı için subjektif çabalarla değiştirilemez. Bu, uzun yıllardan beri devam eden her iki ülkedeki devrimci mücadelenin ortaya koyduğu somut gerçektir.

Türkiye'de sendikalarda olsun diğer meslek örgütlerinde olsun, bütün ekonomik örgütlerde bütün uluslardan ve ulusal topluluklardan işçi ve emekçiler birlikte örgütlenmişlerdir.

Aynı işyerinde birlikte çalışan işçiler ya da diğer emekçiler farklı uluslara ya da ulusal topluluklara mensup diye ayrı örgütlerde örgütlenmediler. Ekonomik koşullar nedeniyle birlikte örgütlendiler. Bunun nedeni politik bir tercih değil, ekonomik yaşamın kendisiydi. Birlikte örgütlenme hiç kimse için ya da hiçbir örgütün tercihinine bağlı değildir. Bunu belirleyen ekonomik yaşamdır. Ekonomik temel olmadan bu olmaz.

Kürdistan'ın işgal ve ilhak edilmiş olması, Kürt ulusunun ezilen, sömürülen egemenlik altına alınmış bir ulus olması, atılacak her pratik, politik adımda mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır. Düşmanın tek ve ortak olduğu bir yerde farklı ulusların özgürlük mücadelesi veren güçleriyle işçi sınıfının güçlerini aynı devrimci amaçlar için ortak devrimci örgütlerde birleştirmek, tüm ezilenlerin ezilmişliklerine son vermek için zorunlu koşuldur. Bütün uluslardan ve ulusal topluluklardan işçi ve emekçilerin ekonomik ve politik örgütlerde en sıkı birliği; işçileri, emekçileri, tüm ezilenleri baskı ve sömürüden kurtaracak örgütlenme anlayışı budur. Esas olan proletaryanın ve tüm ezilenlerin kurtuluşudur. Proletaryanın, tüm ezilenlerin, ezilen ulus ve ulusal toplulukların özgürlüklerini getirecek olan, her türlü ekonomik, politik baskıya ve sömürüye son verecek olan zora dayalı devrim. İşte bütün uluslardan proletaryanın yerine getirmesi gereken ertelenemez görevi budur. □

# DEVRİMLER ÇAĞI PRATİKTE BAŞLADI!

**T**unus emekçi ve yoksul sınıflarından sonra bu sefer Mısır emekçi ve yoksul sınıfları, kendilerini yaşamdan kovan, kendilerine yaşam hakkı tanımayan, açlık ve sefaletle mahkûm eden düzene; düzeni temsil eden politik liderlere karşı ayaklandılar.

Tunus'ta olan biten büyük alt-üst oluşun, bir halk devrimi olduğu biliniyor. Tunus emekçi ve yoksullarının yolundan giden Mısır emekçi sınıfları da Mısır'ı alt-üst eden bir ayaklanmayla bir Halk Devrimi gerçekleştirdiler. Bu yazı kaleme alındığı sırada, iktidarın nasıl değişeceği ya da hangi sınıfın elinde kalacağı anlamında halk devriminin sonucu henüz belli değildi.

Fakat politik iktidarın hangi sınıfın elinde kalacağı sorunu ortaya çıkan büyük alt-üst oluşu kavramlandırmak açısından artık ikinci dereceden bir önem taşıyor. Olgunun özü ortaya çıkmış ve gerçekleşmiştir. Mısır, büyük ve kanlı bir halk ayaklanması sonucu derin, köklü, sarsıcı bir değişim geçirmiştir ve geçirmeye devam ediyor/edecek.

Bu değişimin adı Halk Devrimi'dir. Tunus'tan sonra ortaya çıkan ikinci Halk Devrimi, Mısır Halk Devrimi oldu. Bu devrimin yukarıda sözünü ettiğimiz anlamdaki sonucu henüz belli değil. Mısır burjuva sınıfının bir başka kesimi emekçi sınıfların örgütlülük ve hazırlık bakımından taşıdıkları eksiklik ve zaafardan yararlanarak, emperyalist sermayenin de yardımıyla, iktidara el koymanın arayışı ve çabaları içinde.

"Müslüman Kardeşler" denen çete ve Muhammed El Baradei adındaki ABD uşağı, hiçbir politik ağırlıkları, devrimin ortaya çıkışında hiçbir etkileri olmamasına rağmen, böyle bir arayış içinde olanların başında geliyorlar. Bunlar emekçi sınıfların kanlarını dökererek elde ettiklerini, emekçi sınıflardan çalarak burjuvaziye geri vermeye çalışan asalaklardır. Türkiye'nin hükümetiyle, medyasıyla, devletiyle "Müslüman Kardeşler" denen çeteyi ve Muhammed El Baradei denen ABD uşağını öne çıkarmak için bunca çaba harcaması boşuna değil.

Tunus Halk Devrimi ama özellikle de Mısır Halk Devrimi alınması gereken derslerle doludur. Bu derslerin tümünü bir makale yazısına sığdırmak elbette mümkün değildir. Bu nedenle biz burada Mısır Halk Devrimi'nin birkaç yönüne değinmekle yetineceğiz.

Türkiye ve Kürdistan komünist/devrimci hareketinin Mısır Halk Devriminden çıkarılması gereken birinci ders, devrimin koşulları olgunlaşmışsa, emekçi sınıflar ve yoksul kitleler için yaşam dayanılmaz bir hale gelmiş ve bu kitleler artık patlama noktasına gelmişlerse devrim ne komünistleri ne de başka kimseyi bekler.

Bu nokta Türkiye ve Kürdistan'daki oportünist hareketlerin devrimi uzak bir geleceğin sorunu olarak göstermek için başvurdukları "ama komünist öncü henüz hazır değil" bahanesinin ne denli temelsiz, demagojik bir yaklaşım olduğunu gösteriyor. Devrim patlak vermek için, kitleler düzene karşı saldırıya geçmek için "öncü"lerini beklemediler.

Aynı nokta şu gerçeği de öğretiyor: Emekçi sınıflar ve yoksul kitleler kendi gerçek öncülerinden yoksun şekilde harekete geçmişlerse ve son çare olarak hareket halindeyken kendi öncülerini öne çıkartamazlarsa o zaman kanlarıyla gerçekleştirdikleri devrimin meyvelerinin ellerinden çalınmasına engel olamazlar. Mısır emekçi sınıflarını şimdi işte bu tehlike bekliyor.

Bu iki dersten çıkarılacak ara ders, emekçi sınıflara "komünist öncüleriniz hazır olana kadar bir devrim yapmaya kalkışmayın" de-



mek değildir. Yapılması gereken şey, nicel güçleri ne olursa olsun bir ülkenin komünistlerinin emekçi sınıfları bir devrime ve iktidarı ele geçirmek üzere yönlendirmeye her zaman hazır olmaları gerektirir.

Gerici-faşist islami politik akımlarda "anti-emperyalizm, anti-kapitalizm" yönler keşfeden "islamsever" oportünist ve sosyal reformist partiler için kulaklara küpelik bir ders: Her iki devrim de gösterdi ki, bu tip akımlar devrimlerin devrimci iktidarlara, halk iktidarlarına yol açmasını önlemekte emperyalistlerin elindeki stepnedir. Devrimlerin sosyalizme geçişi sağlayabilecek devrimci iktidarlara, halk iktidarlarına yol açma ihtimalinin ortaya çıktığı yerlerde emperyalistler, dünya gericiliği bu tip akımları arkalarından itekleyerek iktidara taşımaya çalışmaktadır. Tunus bir örnek oldu, Mısır ikinci örnek.

Her iki devrim de, bize yansıtıldığı gibi, salt politik devrimler değil ama aynı zamanda ekonomik içeriği de olan devrimlerdir. Emekçi sınıfların ve yoksul kitlelerin "diktatörlere" karşı ayaklanmış olmaları bu devrimlerin salt politik devrimler oldukları anlamına gelmiyor. Çünkü kitleler ayaklanırken "diktatörler" kadar onlarla cisimleşmiş olan sömürü sistemine ve onun açlık, yoksulluk, işsizlik, sefalet, gibi sonuçlarına da başkaldırıyorlar. Kısacası bu devrimlerin anti-kapitalist içerikleri de güçlüdür. Ama bu böyledir diye kimse bu devrimlere "sosyalist devrim" deme ahmaklığına düşeceğini sanmıyoruz.

Bu iki Halk Devrimi, rastlantı sonucu ortaya çıkmış devrimler değildir. Aksine dipten gelen devrimci dalganın öncü habercileridir bunlar. Bundan sonra bizi bekleyen ve sanıldığı gibi, hiç de uzak bir geleceğin sorunu olmayan devrimleri anlamak için kapitalizmin bunalımlarıyla devrimler arasındaki diyalektik ilişkiyi doğru kavramak gerekiyor.

Marx ve Engels bu sorunu daha 1850'lerde çözüme kavuşturmuşlardı. Şöyle diyorlardı: "Bir yeni devrim ancak yeni bir bunalımın ardından gelebilir. Ama bu da bu bunalım kadar kesindir." Demek ki, emperyalist-kapitalist sistemin süregiden bunalımı ne kadar kesin ise Cezayir'den Yemen'e; Yemen'den Ürdün'e ve daha öngöremediğimiz sayısız ülkeye kadar eli kulağında devrimlerin bizi beklediği kesindir.

Dünyamız devrimler çağına pratik olarak girmiştir. Ateş üstündeki mısır taneleri gibi peş peşe patlayacak devrimler için işçi sınıfını ve diğer emekçi kitleleri her ülkede şimdiden hazırlamak gerçek devrimci görevdir. □

# ARKADAŞLARLA BİRLİKTE BAŞIMIZ DİK!

Kapitalist sistem işçiye emekçiye yaşam tanımıyor. Neredeyse her gün bir direniş, eylem haberi geliyor. Üretim sektörlerinde olsun, hizmet sektörlerinde olsun işçiler, emekçiler haklarını alabilmenin insanca çalışma şartlarına kavuşabilmenin kavgasını veriyor. İnsanca bir yaşam için, insanca çalışma koşulları için, yaşamdan kovulmamak için mücadele ediyorlar.

Ardı ardına eylem haberleri geliyor. Nemtrans, PTT, Bericap, Konveyör... Adana Numune Hastanesi, Desa... Bunlar hemen akla geliverenler... Ve işte bir tanesi daha: BEDAŞ taşeron işçileri!

Gaziosmanpaşa BEDAŞ'a bağlı taşeron firmada çalışan işçiler 1 Şubat Salı günü itibariyle Cebeci'deki işyerleri önünde eyleme başladılar. BEDAŞ'a bağlı taşeron firmada çalışan on kişi şu anda işyeri önünde eylemde...

Aslında yeni değil sorunları, 2009 yılından bu yana maaşlarını alamadıkları için sıkıntıları sürüp gidiyor. 2009'da da iki günlük bir grev yapmışlar ve alacaklarının taksitlendirilerek ödenmesi konusunda anlaşmışlar. Ama sıkıntıları bitmemiş, maaşların ödenmesindeki gecikmeler hep süregelmiş bugünlere kadar. Geçen yıldan kalan maaşlarını almak için yetkililerle görüşmeye başlamışlar tekrar...

Bu arada bir de yeni bir uygulamayla karşılaşmışlar. Bir ibraname imzalamaları istenmiş işçilerden. Boş bir makbuz ve maddi manevi tüm alacaklarını tahsil ettiklerine dair bir belge... Ama ücret ve mesai alacaklarının yazılı olduğu haneler boş bırakılıyor. İşçilerden bu boş belgeyi imzalamaları isteniyor. Bu durumla karşılaşan işçiler, maaşlarının ödenmesini istediklerini ve bu ibranameleri de imzalamayacaklarını söylüyorlar. Maaşlarının bir kısmı ödeniyor ama işsiz de kalıyorlar. Bir önceki gün de sözlü olarak, "artık işe gelmemeleri" söyleniyor işçilere. Hemen ulaşabildikleri emek dostlarına duyuruyorlar işten atıldıklarını ve işyeri önünde direnişte olacaklarını.

Sabah basın açıklaması için bir araya geldiklerinde BEDAŞ Müdürü, taşeron firma Aram Elektrik İnşaat Madencilik A.Ş. yetkilileriyle de görüşüyorlar. BEDAŞ yetkilileri "Biz sizin işten çıkarılmanız konusunda herhangi bir istemde bulunmadık" diyor. Sonra taşeron firma yetkilileri "Biz kurumun talimatları dışında hareket etmeyiz, biz çıkartmadık sizi işten" diyorlar. BEDAŞ işçilerinin karşılarında bir muhatap yok! Hiç kimse onları işten çıkardığını kabul etmiyor, ama hiç kimse "mesainize başlayın" diye göreve de göndermiyor.



*İşçiler bize şöyle aktarıyorlar durumu: "BEDAŞ yetkilisi diyor ki, 'biz işten atmadık', taşeron firma diyor ki, 'biz işten çıkarmadık', e biz niye buradayız peki? Yani bizi kimse işten atmadıysa biz niye burada işyerimizin kapısı önünde duruyoruz böyle... İşten atılmadıysa niye bize görev verip işimizin başına göndermiyorlar?... Yani.. bizim durumumuz karışık biz de anlamadık bundan hiçbir şey..."*

*Bir diğeri işçi alıyor sözü o zaman "Bizi işten atan yok arkadaşım... öyle bir şey yok... ama bizi işe alan da yok... Hah.. işte biz onun için böyle burada bekliyoruz... Yani biz bu on işçi yokmuşuz gibi bir durum var ortada... Öyle bir şey yani..."*

*"Yaşar ne yaşar, ne yaşamaz" durumu! Var mı, yok mu... işten çıkarıldı mı, işe alınmadı mı... BEDAŞ mı, taşeron firma mı!.. İşte size taşeron sistemi!*

*İşçiler sabah basın açıklaması için toplandıklarında polis geliyor ve sorular sormaya başlıyor. "Ne yapıyorsunuz burada? Niçin bekliyorsunuz? Ne yapacaksınız?" İşçiler anlatıyorlar, paralarını alamadıklarını, kendilerine ibraname imzalatılmak istendiğini, işten atıldıklarını ve işlerine geri dönünceye kadar burada beklemeye karar verdiklerini söylüyorlar. Bu konuşmanın ardından tek tek kimlikler alınıp GBT araştırması yapılıyor. Bu arada polislerden biri yanlarına gelip "Bakın arkadaşlar, yanlış anlamayın da, ben merak ettiğimden soruyorum.. Burada bekleyip de ne olacak ki... Dikkat çekmekse amaç, burada sizin kimse farkınıza varmaz... Mesela gidip BEDAŞ'ın genel merkezi var Taksim'de, orada yapın eylem filan olacaksa... Bak burada bırakmazlar sizi, izin vermezler..." gibi bir şeyler söylüyor. İşçileri eylemlerinden vazgeçirmeye, bir yandan da niyetlerini öğrenmeye çalışıyor.*

*BEDAŞ işçilerinin hepsinin cevabı aynı oluyor: "Biz burada çalışıyorduk. İşyerimiz burası bizim. Her sabah bu kapıdan girip kart basıp, görevime bu kapıdan çıkıp gidiyordum. Onun için de bu binanın önünde du-*

*ruyorum... Paramı alıncaya kadar, işime geri dönünceye kadar da bu kapının önünden ayrılmayacağım... Belediye de gelse, polis de gelse... Çadırımızı kuracağız... kaldırdı mı... bir daha kuracağız... İşimize geri dönünceye kadar burada duracağız..."*

*Basın açıklamasını sabah erken saatlerde yaptıkları için çok fazla gelen olmamış, ama çevreden arkadaşları yalnız bırakmıyor taşeron BEDAŞ işçilerini... Gelip geçerken konuşup öyle gidiyorlar. Arabayla geçen dostları korna çalıyor, yavaşlayıp el sallıyor. "İhtiyaçlarınızı söyleyin, eksiklerinizi alalım" diye yardımcı olmaya çalışıyorlar. Bir arkadaşları çay gönderiyor onlara... Yerde küçük çadırın hemen önünde bir tenekede yanyor eylem ateşi...*

*Konuşmalar sırasında bir arkadaşları geliyor... "Ben de birazdan çıkar giderim buradan arkadaşlar" diyor. Arkadaşlarını "Sen nereye gidiyorsun, biz seni bırakacak mıyız da gideceksin... Bizi burada bırakıp, yürüyüp gidecek misin yani..." diye cevaplıyorlar.*

*"Nereye gideceğim arkadaşlar yahu.. Yani birazdan ben de işsiz kalacağım ya... Ben de geliyorum birazdan demek istedim..." Arkadaşları ibraname imzalatılmak istenenlerden, onun durumu şu ana kadar belirsizliğini korumuş, ama birkaç dakika sonra yetkililerle görüşmesinin ardından işsizlere katılabilir. Yetkililerin gelmesini bekliyor durumunun netleşmesi için.*

*İşçilerden birisi gelenlerle konuşurken sürekli "Çok mutluyum abi ben bugün, çok mutluyum..." diyor.. Bir ara ona yöneliyor... Mutluluğunun nedenini anlatması için..*

*"Eylemde, direnişte olmanın verdiği bir coşku sevinç vardır, senin ki de böyle bir coşku sevinç mi?" diye soruyorum.*

*"Biz günlerdir bu tartışmanın, karmaşasının içindeyiz, ne olacak, neyi tartışacağız, ne konuşacağız, işten atılınca ne yapacağız, kimlerle nasıl bir karara varacağız, düşündük durduk, benim de belki diğer arkadaşla-*



rin da günlerdir uykusu yok inanır mısın? Biz akşamları dolaşıyorduk buralarda geç saatlere kadar sokak sokak... Konuşuyorduk, düşünüyorduk... Dün akşam var ya, sokak sokak gezdik buralarda gecelerin bir yarları... Ama şimdi çok mutluyum be! Çok mutluyum gerçekten... Neden biliyor musun? Çünkü başımızı eğmedik, yapılan baskıya boyun büküp, susup kalmadık, aman işimizden olmayalım diye sinmedik... Çok seviniyorum..! Çok güzel bir şey bu... Yani birlikte çalıştığın arkadaşlarınla birlik olup başını dik tutmak... Emeğimize sahip çıkmak, onurumuza sahip çıkmak... Şimdi buradaki arkadaşlarla birlikte söylüyoruz ya şu sözü, biz hakkımızı almadan, işimize dönmeden bu direnişten vazgeçmeyeceğiz diyoruz ya... Çadır kuracağız, pankart asacağız, belki bize engel olmaya çalışacaklar, belki çadırlarımızı kaldıracaklar, ama biz karar vermişiz ya hep birlikte... Kazanincaya kadar bu mücadeleye sürdüreceğiz diye... Çok mutluyum işte..!"

Çok sürmüyor bir saat kadar sonra geliyor işçi arkadaş elinde daha önce imzalatılmış bir ibraname ve boş bir makbuz. "Bunu imzalattılar bize geçen gün yaptığımız görüşme tartışma hengamesinde, ben de bunun peşindeydim, aldım geriye... Bakın işte içeride arkadaşlarımıza imzalatılmaya çalışılan ibraname bu.." diyerek gösteriyor.

Arkadaşları da tamamlıyor onun sözlerini, "uzun zamandır bunun mücadelesini veriyoruz. Ve bu daha da sürecek, bir çok sorun var aslında, sorun yalnızca paramızı almamız, ya da sadece buradaki on kişinin işine geri dönmesinden ibaret değil... Zamanla daha çok sorunlar yaşanacak burada... İbraname imzalatılmaya çalışılıyor arkadaşlara... Yarın daha çok insan kapının önünde bulacak kendini... İşler yetişmiyor, eksik yapılıyor... malzemelerde eksiklik var, araçlarda eksiklik var, eleman sayısı az... Ama bir yandan da işçiler çıkarılıyor... Bizim bu işten çıkarılışımız, birçok sorunun birikmesinin sonunda ortaya çıktı... Biz seslerini çıkaranlar, baskılara boyun eğmeyenler olarak öne çıktık, işten atıldık. Çünkü bizler sorunları gören ve bunları anlatan insanlarız, işçinin gözünü açan, haklarının farkına varmasını sağlayan insanlar olarak onlardan uzak tutulmak için işten çıkarıldık" diye özetliyorlar durumu.

Bu ilk günlerinde yemek getiriyor arkadaşları, bir kısmı da çadırlarını alıp getirmek için gidiyor... Çadırlarının gelmesini beklerken, taşeron işçilerinden birinin babası geliyor ziyaretlerine, onlara destek olmaya geldiğini söylüyor... Gençlik yıllarında işten atıldığını anlatıyor... "Dürüst olursanız, hakkınızı ararsanız, işten atılırsınız. Buradaki arkadaşları tanyorum az çok, oğlumun mesai arkadaşları. Kime sorsan işlerini iyi yapan işçiler bunlar, kendime kefil bulamam, ama oğluma kefilim çok... Bu insanlar canla başla çalışanlar, ama işten atılanlar bunlar. Neden? Çünkü dürüst insanlar, haksızlığa boyun eğmeyen insanlar, yalalaklık yapmayan insanlar, ben ona buna yaltaklık yapayım, günümü geçireyim demeyen çalışkan insanlar... Ama bu insanları çıkarırlar işten. Niye? Kendi düzenleri bozulmasın, işlerine kimse engel olamasın, paralarını rahat kazansınlar insanların sırtından... Ben de yaşadım gençlik yıllarımda... Yapılan haksızlıklara dayanmayıp geceler boyu uyumadığımı bilirim... Buna izin vermemek lazım.... Bunun için geldim buraya.." diye anlatıyor.

BEDAŞ taşeron işçilerinin seslerini duyurabilmeleri için neler yapılabileceğini konuşuyoruz. Çadırın kurulacağı yerlere yakın çevreye pankartlar asmak, bildiri basıp başta Gazi Mahallesi olmak üzere olabildiğince çok insana ulaştırmaya çalışmak gerektiği geliyor hemen aklıma, bunları söylüyorum... Onaylıyorlar işçiler. "Gazi Mahallesi emekçi semti yalnız kalmazsınız burada, gelen, destek veren çok olur... Yeter ki şöyle bir dolaşın mahallede.." diyorum... BEDAŞ işçileri de ekliyorlar... "Şanslıyız gerçekten şurası Gazi Mahallesi, burada biz yalnız kalmayız... Kazanacağız biz bu direnişi... Biz hele şu çadırımızı bir kuralım... Sesimiz de duyulmaya başlar o

zaman."

Arkadaşları semaver getiriyor, çay demlesinler diye... Sevinçle, şakalarla, gülerak açılıyor semaverin paketi... Odonlar tutuşturuluyor... Bir sevinç kaplıyor herkesi... Direnişimizin semaveri geldi... Çadırımızı da kurduk mu... Sağa sola pankartlarımızı da açtık mı... Kazanacağız biz bu direnişi!.. cümleleri tekrarlanıyor...

Telefonlar geliyor, arkadaşlarını, dostlarını arıyorlar... "Biz direnişteyiz, desteklerinizi bekliyoruz, arkadaşlarınıza, tanıdıklarınıza söyleyin... Buraya gelip direniş çadırımızda çayımızı için..." diyerek.

Eylemin ilk gününde işçilerin yanında olmak onların ilk günlerinin sevincini yaşamak güzel, ama, gidilmesi gereken saat geldi... Ayrılmak zor olsa da "Sizinle sohbet güzel arkadaşlar, ama benim gitme zamanım geldi... En kısa zamanda tekrar geleceğim... Bu ilk günü sizlerle paylaşmak güzeldi..." diyerek bir istekleri olup olmadığını soruyorum.

"Direnişe geldin, bir de bunu duyurmak lazım... Başka ne isteye yelim..." diyerek cevaplıyorlar. Coşkuyla neşeyle, ilk çaylarını demlemeye çalıştıkları sırada ayrılıyor BEDAŞ taşeron işçileriyle...

BEDAŞ Gaziosmanpaşa taşeron işçileri, BEDAŞ Gaziosmanpaşa Bakım Ve İşletme Müdürlüğü önündeki direniş çadırlarında tüm emek dostlarını direnişlerini büyütme, destek vermeye çağırıyorlar...□

## BEDAŞ: Mücadeleye Devam

Gaziosman Paşa BEDAŞ taşeron işçileri eylemlerinin 8. gününde. 15 gün önce işten atılan 13 işçi, iş yerlerinin önünde kurdukları çadırda gece gündüz eylemlerini sürdürüyorlar.

İşçiler 2009 yılından bu yana maaşlarını alamadıkları için iki günlük bir grev yapmış ve alacaklarının taksitlendirilerek ödenmesi konusunda anlaşmışlardı. Ama yine maaşlarının ödenmesinde gecikmeler hep sürmüş.

Geçen yıldan kalan maaşlarını almak için yetkililerle görüşmeye başladıklarında, yeni bir uygulamayla karşılaşmışlar. Bir ibraname imzalamaları istenmiş işçilerden. Boş bir makbuz ve maddi manevi tüm alacaklarını tahsil ettiklerine dair bir belge... Ama ücret ve mesai alacaklarının yazılı olduğu haneler boş bırakılıyor. İşçilerden bu boş belgeyi imzalamaları isteniyor.

İşçiler, maaşlarının ödenmesini istediklerini ve bu ibranameleleri de imzalamayacaklarını söylüyorlar. Maaşlarının bir kısmı ödeniyor ama işsiz de kalıyorlar. Sözlü olarak artık işe gelmemeleri söyleniyor işçilere. Ne bir belge ne de niçin çıkardıklarına dair bir bilgi! İşçilere iş başı yaptırılmıyor.

İşçiler yaşadıklarını anlatıyorlar. Geçmiş, bugünü... "Burada yıllarca çalışan işçiler var. Ama bu son yıllarda biz işçiler olarak zor koşullarda çalıştırdılar, maaşlarımızı yatırmadılar. Bu sorun hakkında işçilerle hep konuşuyor, eylemlere karar veriyorduk. İki kere grev yaptık burada. İlk defa oluyordu böyle şeyler, doğallığında gelişen bir örgütlenmeydi, komite gibiydi. Biz çıkarılan işçiler hep olan haksızlıkları gören ve bir şeyler yapılması için çabalayan işçilerdik. İlk önce bizi çıkardılar. Burada örgütlü olan TES-İş var, onlarla çok görüşmelerimiz oldu. Hep bize 'bu işçileri bize üye yapın' diyorlardı. Biz de 'eğer sınıf bilincini ve mücadeleyi yükseltecekseniz, militan işçiler yapacaksınız, işçilerin söz hakkı tanınacaksa yaparız; ama sadece üye yaparsanız sorun biz bunda yokuz kendi kendimize bir şeyler yaparız' dedik."

Sohbetler sürüyor... Çaylarımızı içerken çevrede geçen işçiler merhabalaşıyor, selam söylüyorlar, kimileri oturup, işçilerin ikram ettiği çayı içiyor. Akşam torba yaya karşı yapılacak olan eylemde görüşmek dileğiyle işçilerden ayrılıyor.□

# HER YER EYLEM ALANI OLACAK



PTT eylemi 25. gününde. Basın açıklamaları yaparak, eylem ve etkinliklere katılarak seslerini duyurmaya çalışan PTT işçileri, 29 Ocak Cumartesi günü saat 13.00'de Topkapı'daki PTT işletmesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Destek vermeye gelenler toplanırken çevik kuvvet polisleri kalınlarıyla PTT işletmesi önünde yerlerini aldı. Polis kameralarının sürekli çekim yapmaya başlaması üzerine PTT işçileri içeri "En yasal hakkımız olan işyerimiz önünde basın açıklaması yapmamız engellenmeye çalışılıyor. Buraya polis yığmak yapıyor, polis kameralarıyla çekim yapıyor; insanlarımız fişlenmeye çalışılıyor. Biz bu yöntemleri öncesinden biliyoruz, biz bunları Ankara'da Tekel işçilerini kışın ayazında havuza atmalarından biliyoruz, biz bunları gazlarla, coplarla saldırılarından biliyoruz. Amaç bizleri yıldırmasa biz bunlarla yılmayacağız ve direnişimizi siz desteğe gelen dostlarla daha da büyüteceğiz" denildi. Bunun üzerine kitle "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "PTT İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla destek verdi.

Basın açıklamasının okunmasından önce söz alan taşeron işçisi Celal "25 gündür süren direnişimizi biliyorsunuz, bu kapitalist düzen işçiyi, emekçiyi, öğrenciyi yok sayan bir düzen, her yerde eylem, direniş çadırları var. Ve işçilerin üzerine öyle geliyorlar ki, bunlar küçük küçük yüklenmeler ama tüm süreçte büyük bir baskı haline geliyor. Bakın bizler burada işyerimiz önünde basın açıklaması yapmaya çalışıyoruz, buna bile engel olmaya çalışılıyor. Biz burada 5 kişiyiz arkadaşlar; ama bundan dahi korkuyorlar. Bizler, bu düzen böyle gitmeyecektir diyoruz. Bizler çalışan arkadaşlarımıza sesle-

niyoruz, Mart ayından sonra kadrolu işçi, memur diye bir şey kalmayacak, ve tüm emek dostlarımıza sesleniyoruz, bu sadece PTT işçisinin direnişi değildir, bu kölece çalışma koşullarına, taşeron sistemine karşı mücadeledir. Biz haklarımızı alana kadar direnmeye devam edeceğiz, İstanbul Uyuma Postacına Sahip Çık" diyerek sözlerini bitirdi.

Daha sonra Topkapı PTT işçisi Cafer Kavağ basın açıklamasını okudu. Açıklamada özelleştirmelere, torba yasa tasarısına ve diğer uygulamalarla işçi ve emekçilere yönelik saldırılara karşı birlikte bir mücadele yaratmak gerektiğine değinildi. "Taşeron çalışma yasaklansın, Taşeron işçiler kadroya alınsın, PTT'nin A.Ş. 'ye dönüştürülerek özelleştirme adıyla peşkeş çekilmesi durdurulsun, İşten atılanlar geri alınsın, Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi sağlansın, Torba yasada yer alan işçi ve emekçilerin kıvrıntı düzeyindeki haklarını dahi yok eden uygulamalar iptal edilsin, İşçi ve emekçilerden kesilen primlerle oluşan işsizlik sigortası fonunun patronlara peşkeş çekilmesi sonlandırılınsın" taleplerinin dile getirildiği basın açıklamasında, "PTT İşçisi Yalnız Değildir", "Atılan İşçiler Kadroya Alınsın", "PTT İşçisi Köle Değildir", "İstanbul Uyuma, Postacına Sahip Çık", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı.

PTT işçileri tüm emekten yana olanların bu direnişi desteklemelerini beklediklerini ve bir çok yerde işten atılmaları yaşanmakta olduğunu hatırlattılar. Şu an hala eylemde olan işyerlerini anımsatarak "taşeron sisteme karşı hep birlikte olalım, desteklerinizle bu direniş ateşlerini büyütelim, her yer direniş, grev, işgal alanı oluncaya dek, taşeron sistemi ortadan kalkıncaya dek eylemde, direnişte olan işçilerin destekçisi olalım" çağrısı yaptılar.

Basın açıklamasının ardından Grup Adalılar ise PTT işçileri ve desteğe gelenlere türkü, marş ve halaylardan oluşan bir müzik dinletisi sundu. Basın açıklamasının ardından direniş çadırına geçilerek sıcak çaylar eşliğinde sohbetler edildi.

2 Şubat günü de PTT işçileri, Ankara'da torba yasayı protesto mitingine gitmek üzere hazırladıkları pankartı PTT bahçesine astıkları için PTT başmüdürünün ve polisin saldırısına maruz kaldılar.

Pankartı astıktan kısa bir süre sonra PTT Başmüdürünün direktifiyle güvenlik güçleri gelip pankartın iplerini kesmeye kalktılar. "Yukarıdakileri" bu kadar rahatsız eden pankart, "Torba Yasaya Karşı Ankara'ya Gidiyoruz, Direnişteki PTT İşçileri" idi. Direnişteki işçiler pankartı içeriye asma nedenlerini, "Yarın Ankara'da mitingdeyiz, çadırı açamayacağız, çalışan işçi arkadaşlar bilsin istedik" diye anlatıyorlar.

Yönetimin imdadına polisler yetişiyor. Pankartın kaldırılmasını istiyor amir. Ve asılacaksa dışarıya, yazısı sokağa bakacak şekilde asılmasını söylüyor. Dertleri, çalışan PTT işçilerinin bundan etkilenen olmaları. İşçiler kabul etmiyor. Tartışıyorlar. Çadırdaki birkaç işçi için 4 polis ekibi geliyor. Tartışma ve arbede yaşanıyor. Daha sonra polis çekiliyor olay büyümeden, işçilerin kararlılığını görüyor. Pankart asılıyor yeniden, bahçenin dış tarafına ama içerideki işçilere dönük yine.

Bu olaylar yaşanırken işçilerin Topkapı köprüsüne astıkları "Direnen PTT İşçisi Kazanacak" pankartını da söküyor polis. İşçiler farkedince tartışarak bu pankartlarını da alıyorlar onlardan. Yaşanan bu arbededen kısa süre sonra konuşmaya başlıyoruz. "Bizi

tahrik etmeye çalışıyorlardı” diyor bir işçi. Ve “Pazartesi günü daha iyi bir pankart yazacak, onu asacağız, herhalde bu sefer gözaltına alırlar” diyor gayet rahat. Mesai saati oluşu için çalışan işçi arkadaşlarının da dağıtımında olduğunu ve olaya tanık olmadıklarını söylüyorlar. Bu esnada posta aracılığıyla önlerinden geçen bir PTT işçisi tüm engellemelere inat, elindeki portakalları uzatıyor camdan direniş çadırına. Gülüyor şakalaşıyorlar. Bir gün önce Ankara yürüyüşüne katılan arkadaşlarını arıyorlar telefonla, “neredesin sen, biz hepimiz gözaltındayız”. Yanlarından geçen, durumu soran arkadaşlarına da açıklıyorlar ve takılmadan edemiyorlar. “Yarın Ankara’da eylemdeyiz, çadırı açamayacağız, yerimize yarın siz açarsınız çadırı”.

Sözcüklerle ifade etmeye gerek yok. Baskılar, saldırılar işçileri yıldırıyor. Onlar, “Eylem umudun anasıdır” diyerek güçlerini eylemlerinden ve sınıftan alarak yürüyüşlerine devam ediyorlar. □



## USTA ŞİKAYET EDİLMEZ...

İkimiz de aynı yerde çalışıyorduk. Zamanla birbirimizi tanıdık. Sol görüşlü olduğumuzu fark ettik. Ama o farklı sol görüşü savunuyor ben farklı, buna anlam veremedim. Ben bunu anlamaya ve işçi arkadaşlarımı daha iyi tanımaya karar verdim, ama çekiniyordum. Beni arkadaşlarıyla tanışmaya davet etti. Arkadaşları çok sıcakkanlı ve sadece siyasi olmadığı bir yer ve kadına, emeğe emekçiye, sanata ve müziğe hitap eden bir yer olduğunu anladım zamanla.

Arkadaşım “zamanla gide gele daha iyi anlayacaksın, kendinden bir şeyler bulup doğru yere geldiğine karar vereceksin” dedi. Ama ailemden korkuyordum.

Ben kayınvalidemle beraber oturuyordum. Duymalarından korkuyordum. Ailem duysa “sen anarşist misin nesin, öyle yerlere gidilmez” der. Bunu onlara anlatmak çok zor. Onlara kalsa kadın dışarı çıkamaz. Çalışmadığı zamanlar; evde işini yapsın, yanımızda otursun, ister hep kayınvalidem.

Arkadaşımı yeni tanımaya başlamıştım ki işçi arkadaşımı işten çıkardılar. Ama onunla dışarıda bir iki defa görüştüm. Bırakmak istemiyordum. Kadımlarla ilgili olan EKA’yı daha iyi tanımak istiyordum. Ben hala işime devam edip çalışıyordum.

İlerleyen zamanlarda işyerinde başıma bir olay geldi. Ustam tarafından sözlü tacize uğradım. Beni tehdit etti, kimseye söylememem için. Çok korktum kimse işçilerden şikâyet duymak istemiyordu. Kime anlatacaktım derdimi... Aklıma işyeri sahibinin akrabası geldi. Ona anlatırsam en üst kişiye ulaşır diye düşündüm ve anlattım. Bu kişi işçilerin servisçisiydi. Ama bir işe yaramadı. Ben bağırarak istiyordum. Nasıl bir ustayla çalıştıklarını herkese göstermek istiyordum....

Sonra arkadaşıma da yaptı aynısını ve hatta daha fazlasını, herkes görüyor ama sesini çıkaramıyordu. Usta orada patronlardan cesaret alıyordu. İstedığı kişiyi işten çıkarır, istemediğini çıkarmaz. O da, buna güveniyordu....

Arkadaşıma çıkış verdi. Ben dayanamadım. “İkimiz bir olalım söyleyelim” dedim. Gittik ve bizim, ikimizin de çıkışını verdi işyeri sahibinin ortağı. Ben çok sinirlendim. Bize şunu söyledi: “usta şikâyet edilmez, ustayı şikâyet eden kendi çıkışını vermiş olur” dedi. Ben de bize imzalatmaya çalıştıkları kağıdı imzalamadım ve “sosyal sigortanın vermiş olduğu haklardan, güvencelerden yararlanacağız” dedim. İş buluncaya kadar çıkmayacağımızı söyledim. Bize illa “burayı imzalayın ve çıkın gidin” dedi.

O sinirle ustanın yanına gittim. Senin yüzünden diye bağırmağa başladım. Elimde işyerine ait bıçak vardı. Onunla ustanın bacaklarına bıçak salladım. Bacağı kanamaya başladı. Çok korktum. Kriz geçirdim. Bizi ayırdılar. Sonra o kızla beraber polise gidip suç duyurusun-

da bulundum. Dava açtım. Onun yaşı küçük olduğundan çocuk polisine götürdüler. Onu davadan vazgeçirdiler. Ama ben vazgeçmedim. Çok uğraştılar benimle; “teksin vazgeç bir şey ispatlayamazsın” dediler. “Ustan orada uzun zamandan beri çalışıyor sen ise yenisin, hakim sana inanmaz” dediler. Ama ben yine de davayı açtım. Altı ay boyunca mahkemelere gidip geldim ve altı ayın sonunda kazandım.

Bu olayı arkadaşıma anlattım. Önceden beni mahkemeye çıkmadan önce, tanıştığı emekçi kadınların bana güven vermesi, benim kendime güvenmemi sağladı.

Anladım ki işçi kadınlar, işçi erkeklere göre işyerlerinde baskı, sömürü ve tacize daha fazla uğruyorlar. Onlardan daha ağır koşullarda çalışıyorlar. İşçinin yanında her zaman işçi var. Bundan dolayı insana cesaret ve güven geliyor. Arkadaşımın gittiği kültür sanat merkezlerine gittiğimde; benim gibi özgürlüğü arayan insanlar var orada. Bana benzeyen emekçi insanlar... Ben onlardan güç alarak sesimi biraz duyurdum ama sesini duyuramayan kadınlar için de bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Sesimizi hep beraber olup daha planlı bir şekilde hareket ederek tüm herkese, Türkiye’ye ve dünyaya duyuracağımıza inanıyorum. İşçi kadınlar ve emekçi kadınlar olarak birlikte hareket edersek bizi kimse engelleyemez.

**Bir İşçi Kadın**

### TUTUKLANAN DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERLE DAYANIŞMAYA!

Ankara’da 5 öğrenci, asılsız iddialarla 20 Ocak günü gözaltına alınmış ve 23 Ocak’ta çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklanmıştır. Yükselen devrimci gençlik hareketinden büyük korkuya kapılan burjuvazi, emekçiler ve gençlik üzerinde korku yaratmak, devrimci gençliği sindirmeye çalışmak için 5 devrimci öğrenciyi tutukladı. Burjuvazi bu saldırılarla gençliğin sosyalizm mücadelesini engelleyemeyecek. Burjuvazinin saldırıları biz devrimci gençliği daha fazla devrim mücadelesine bağlıyor. Şimdi Tutuklanan devrimci öğrencilerle dayanışmayı arttırmalı ve mücadelelerini sahiplenmeliyiz.

Mart Kültür Sanat ve Düşünce Derneği başkanı ve Mücadele Birliği dergisi okuru olan Yusufcan Yıldırım, Ali Haydar Yıldız ve Rıdvan Akbaş Sincan 1 No’lu F tipi cezaevinde, Uğurcan Soyubelli Sincan 2 No’lu F Tipi Cezaevinde, Didem Ezgi Serap ise Sincan Kadın Kapalı cezaevinde bulunuyor.

**DEVİRİMCİ ÖĞRENCİLERLE DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM!  
ZİNDANLAR YIKILSIN  
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

**(DÖB) Devrimci Öğrenci Birliği**

# YENİ EVRENİN

**T**unus'tan başlayıp, Mısır'ı ateşe boğan ve Yemen'e kadar uzanan koca bir coğrafyada dünya halklarının bayramına dönüşen ayaklanmalar zinciri, duru gökte çakan bir şimşek değil kuşkusuz. Tel örgüleri parçalayan, tankların üzerine yürüyen bu cüret, vahiy misali gökten zembille inmedi. Leninist Parti, emperyalist kapitalist sistemin çöküş sürecini belirlemiş ve buna "Yeni Evre" demişti. Nihayet, şurada burada dağıntık bulunan ya da henüz gelişmekte olan çöküş ögeleri bir araya yığıldı, yoğunlaştı; kıtasal büyüklükteki devrimci kopuşları gerçekleştirmeye başladı. Tarih artık sıçramalı gelişim içinde diyordu Leninist Parti, olgulara ve süreçlere bakarak. Şimdi bu sıçramalı gelişimi hazırlayan süreçler, nihayet kendi kaçınılmaz sonuçlarını doğuruyor. Hiçbir ordu, hiçbir burjuva güç, salt nesnel bir olgu olmaktan çıkıp, halkların bilincini de sürükleyen Yeni Evre devrimlerinin önünde duramaz. Doğum sancıları, yerini, yeni yaşamın çılgınlıklarına bırakıyor.

## SERMAYENİN

### KORKUYLA BEKLEDİĞİ

Üst üste, art arda binen her olay, "geliyorum" diyen bugünkü devrimci ayaklanmaların habercisiydi. Latin Amerika'daki gelişmeler, Avrupa'yı ayağa kaldıran grevler, milyonları sokağa döken ekonomik kriz, açlık isyanları ve daha niceleri, görmek isteyen her göz için işaret fişekleriydi. Bütün bu gelişmeleri son derece tedirgin izleyen burjuva sınıf için de bugün yaşananlar bir sürpriz değildi.

On yıl önce NATO, 21. yüzyılı "Ayaklanmalar Yüzyılı" olarak tespit etmişti. Ancak bu tespit, bilimsel bir yaklaşımdan çok, NATO'nun kendi varlığını devam ettirebilmek için kendine bulduğu bir dayanaktan ibaretti. Böyle bile olsa, dünya sermayesi egemen konumlarından kaynaklanan deneyim avantajlarıyla, bir şeylerin kopup gelmekte olduğunu seziniyordu.

Korkudan kaynaklanan bu sezgi, 2007 yılında yayımlanan raporla, ayakları yere basan çok ciddi bir uyarı halini almıştı. Söz konusu raporu, İngiltere Savunma Bakanlığı'na bağlı Çalışan, Gelişme –Doktrin- Kavramlar Merkezi yayımladı. Ve adeta bugünkü devrimci patlamaların profili çizilmişti. Rapor, derinleşen sınıf uçurumlarının, asıl olarak halkçılığı ve marksizmi güçlendireceğini açıkça itiraf ediyordu. Rapordaki tespitler, şu olgulara dayanılmaktaydı:

"Gelişmiş ülkelerde egemen eğilimlerin

*gelişmekte olan ülkelere yansımalarına (yani tam ilhaka –bn.) bağlı olarak sekülerizm ve materyalizm daha da güçlenecek. (...) Kent yoksulları, güvencesiz işlerde sürünürken, orta sınıflar yoksulluğa sürüklenecekler; Marx'ın proletaryaya yüklediği rolü üstlenerek devrimci bir sınıf konumuna yükselecekler. (...) Emek piyasalarının küreselleşmesi, ulusal refah devleti hizmetlerinin ve iş olanaklarının azalması, insanların belli devletlere bağlılıklarını attırabilir. (Rapor, sosyalist devletlere sempatinin artacağını, burada açıkça itiraf ediyor.); kendileriyle, sayıları çok az profilli çok yüksek zenginler arasındaki gittikçe artan gelir farkları meritorasiye (sınıf atlama mekanizmaları) yönelik düş kırıklıklarını körüklerken, alt sınıfların sayıları, toplumsal düzene ve istikrara yönelik tehdidini arttırdıkça; gittikçe ağırlaşan borç yükü, emeklilik sistemlerinin gittikçe artan yetersizliği öfkeyi arttıracak. Dünya orta sınıflarının bilgiye, kaynaklara erişme becerilerini kullanarak birleşmeleri, uluslararası süreçleri kendi sınıf çıkarları doğrultusunda geleneksel işçi sınıfına yakın bu orta sınıflar, kırsal ilişkilere bağlı konmuş kapitalist meta ilişkilerinin etkisi altında şekillenmiştir. Küreselleşme, bu sınıfların belirtilerini yükseltmiş, arzularını kıskartmış, ama bunlar karşılanmadığı için derin bir düş kırıklığı içine düşülmüştür. Bu yeni proleter kesimlerin, toplumun geri kalan kısmıyla karşılaştırıldığında, benzersiz bir yataç, demokratik kendiliğinden örgütlenme kapasitesi yüksektir." (Aktaran, E. Yıldızoğlu, 7.5.2007 Cumhuriyet).*

Şu reformistlerin umarsız karamsarlığı yanında, burjuva sınıfın gerçekçiliği karşılaştırılabilir. Sermaye kendi sınıfını bağıra bağıra uyarıyor, rüyadan uyanın devrimler kopup geliyor diye ikaz ediyor. İçerdiği bulanık kavramlardan arındırıldığında, bu raporun özetle sözünü ettiği şey şu: Emekçi sınıflar yaratılan zenginliğin doğurduğu özürlük olanaklarını görüyor ve artık bunlardan yoksun kalmaya dayanmıyor. Tunus'ta devrimin fitilini ateşleyen üniversiteli işsiz gençlik ve yine Mısır'ı ayağa kaldıran 6 Nisan Gençlik hareketi, raporda sözü edilen, proletaryanın en ileri teknik bilgi ile donanmış yeni müfrezelerdir. Ve bu yeni nesil, devrimin harekete geçirdiği tüm emekçi sınıflar için bir volan kayışı görevi görmekte.

## UMUTSUZLUKTAN UMUDA

Tunus, Mısır ve diğerleri... Şimdi devrimin ateşi içinde her gün yeni yeni zaferler kazanan bu ülkelerde isyanın asıl sebebinin 30

yıllık dikta rejimlerine bağlamak, bizi körlüğe taşır. Kuşkusuz, bu sonu gelmez görünen baskı, şimdiki patlamanın önüne geçilmez öfkeli gücünü biriktirdi. Ancak, baskı tek başına açıcı bir unsur değil.

Wallerstein, "Bildığımız Dünyanın Sonu" adlı kitabında, "Kitle desteğini seferber eden nedir?" diye soruyor. Baskının derecesi bu seferberlikte rol oynamaz, tersine, baskı, harekete geçmeye henüz cesaret edemeyenleri caydırarak kendi işini görür diyor. Ve nihayet, kendi sorusuna şu cevabı veriyor: "Hayır. Kitleleri seferber eden baskı değildir: Umud ve kesinliktir; baskının sonunun yakın olduğu, daha iyi bir dünyanın gerçekten yakın olduğu inancıdır. Bu umud ve kesinliği de hiçbir şey, başarı kadar pekiştiremez." (Sf.33)

Arap coğrafyasını topyekün ayağa kaldıran Tunus, devrimin ilk zaferini elde etmeye başladığında, geri kalan ülkelerdeki emekçilerin ihtiyaç duyduğu umud ve kesinliğe esin kaynağı oldu. Ama aynı zamanda Tunus da, bu umud ve kesinlik üzerinden devrime yürüdü. Ortada henüz bir zafer yokken, bu umud vardı. Nedir bu umudun kökeni?

Bu umudun kökeni, kapitalist gelişmenin emekçi kitleleri ve gençliği sürüklediği derin umutsuzluktur. Kapitalist üretim tarafından geçim araçları ellerinden alınarak yoksulluğa, açlığa, işsizliğe mahkûm edilen emekçi sınıflar ve gençlik, umutsuzluğun kıyısında gezinirken ölümü de göze alarak, son bir umutla yaşama tutunmak için ileri atılırlar.

Maddi yaşam koşullarındaki bozulma emekçi sınıfları ve özellikle de gençliği açlıktan ölmek ile çarşıarak ölmek arasında bir tercihe zorladığı nokta birikmiş yıkıcı duyguların açığa çıktığı, yani devrimlerin fitilinin ateşlendiği noktadır. Tunuslu genç işsiz, Tunus emekçi sınıflarına ve gençliğine, kendini ateşe vererek, işlerin bu yol ayırımına geldiğini gösterdi. Umutsuzluğun kıyısında gezinen kitleler üniversiteli işsiz, son geçim aracı da elinden alınmış gencin mesajını doğru okudular ama onun yolunu değil, son bir hamleyle yaşama tutunma yolunu seçtiler. Sadece Ortadoğu halkları değil ama dünyanın tüm ezilen, sömürülen, geçim araçları ellerinden alınan emekçi sınıfları ve gençlik şimdi aynı yoldan yürümeye başladılar.

Şüphesiz kapitalist ülkelerdeki aşırı sermaye birikimi, kapitalist servet, toplumun artıdeğere boğulması ve bununla el ele giden ultra lüks tüketimin yoğunluğu, emekçi sınıflarda

# DEVRİMLERİ

burjuva sınıfa karşı kin ve nefret gibi yıkıcı duyguların birikmesinde önemli bir rol oynuyor.

Dahası, birikmiş maddi ve teknik öğeler, üretimin belirginleşen toplumsal karakteri, gerçek özgürlüklerin temelini oluşturmaya yeterliydi ve en önemlisi: artık bizzat bu zenginliğin yaratıcısı ve teknik gelişimin parçası emekçi sınıflar, bu gerçeğin bilincine varıyordu.

Tunus'ta devrimi ateşleyen olay, bu açıdan oldukça tipik. Üniversite mezunu işsiz bir gencin işporta tezgâhı elinden alınmış, boyun eğip kabullenmek yerine kendini ateşe vermişti. Tek başına bir olayın Tunus'taki devrimi ateşleme gücü elde etmesinin altında yatan neden, hemen aynı ekonomik yoksunluk ve dayanılmaz aşağılanmayı yaşayan milyonların hali hazırda içinde bulunduğu hissiyata tercüman olmasıydı.

Tam ilhakın gerçekleştiği bağımlı ülkeler gibi, Tunus da bu ilhakın tüm acımasız sonuçlarını bağrında biriktirmişti. Küresel kapitalist üretim zincirinin bir parçası olabilmek için, teknelci düzeyde sürüp giden sermaye birikimine paralel mülksüzleşme; olağanüstü düzeyde artıp belirginleşen zenginlik ve artan sınıf uçurumlarının, orta kesimlere dahi sınıf atlama imkânı sağlamayan keskinliği gibi koşulların hepsi bir araya gelip, emekçilerin kapitalist mülkiyete karşı harekete geçmesinin zeminini oluşturdu.

## KAĞIT GİBİ SAVRULDULAR

Buraya kadar koca bir coğrafyayı devrime kaldıran ekonomik ve sosyal öğelerden söz ettik. Dikkat çekici bir başka nokta ise şudur: Neredeyse 30 yıldır dört başı mamur bir baskı aygıtının başındakiler, nasıl oldu da 30 günü bile bulmayan eylemlerle devrilebildi?

Ayaklanmaların öfke dolu şiddeti yanında, bu işbirlikçi iktidarları güçsüz kılan belli başlı etmenlerden söz etmek yerinde olur.

Birincisi, bağımlı kapitalist ülkelerde teknelci sermayenin sadece işçi sınıfını değil, tüm emekçi sınıf ve katmanları ezen, yoksullaştıran gücünün olağanüstü artmış olmasıdır. Bu ülkeler adeta, gözenekli toplumdan, nefes aldırılmaz gözeneksiz bir teknelci hegemonya toplumuna evrilmişlerdir. Daha önceki evrede ekonomik yapıya şu ya da bu biçimde eklenerek geçimlerini idame ettirebilenler, işporta tezgâhları bile ellerinden alınan kölelere döndüler. Bu süreç, her dönem sınıf atlama düşü kuran küçük mülk sahibi sınıfları olağanüstü hızla mülksüzleştir-

di. Böylece en tepedeki bir avuç teknelci sermaye sahiplerine karşı toplumun en geniş kesimlerinin, farklı çıkarlara sahip sınıf katmanlarının, aynı anda hızla bir araya gelebilmelerinin önünü açmış oldu. Yalnızca sanayi merkezlerinde değil, hemen tüm şehir ve kasabalara yayılan ayaklanmalar; ellerindeki muazzam baskı aygıtına rağmen teknelci egemenleri bir anda güçsüz düşürdü.

İkincisi, emperyalist tam ilhak, bağımlı ülke burjuvalarının ekonomik ve toplumsal hegemonya aygıtlarını etkisizleştirmiştir. Merkez Bankaları, Hazine ve bütçe üzerindeki emperyalist kontrol, bu ülkelerdeki hükümet yatırımlarını, küçük ve orta boy üreticilere dağıtılan ucuz kredileri, sağlık ve eğitim gibi temel sosyal hizmetleri kötürümleştirdi. Hükümetler, idareciler olmaktan çıkıp, emperyalist tekellerin basit teknokratları haline geldiler. Ve bu durum, teknelci partiler ile emekçi sınıfların çeşitli katmanları arasındaki hegemonya-bağımlılık ilişkisini erozyona uğrattı. Hükümetler, ellerinde kalan minimum ekonomik olanakları sadece kendi yandaşlarına dağıtabilecek konuma geldi. Teknelci egemenler, sadece kendilerine toplumsal meşruiyet sağlayan küçük mülk sahipleri üzerindeki etkilerini kaybetmekle kalmadı, küçülen pastadan payını alamayan burjuva kampların artan düşmanlığı karşısında da güç kaybına uğradı. Bu haliyle hükümetler, ne parasal sorunlara, ne kredi daralmasına ne de gıda fiyatları artışına müdahale edebildi. Büyük ölçüde ithalat ve ihracat kalemlerine bağlanmış ve dış krediyle ayakta kalan üretim, iç pazarın öğelerini denklemin dışına itelemiştir; iç pazarın çöküşü, teknelci sermayenin birikim hızını etkilemedi. Böylece burjuva sınıfı kendi varlığının kaçınılmaz gerekliliğine dair toplumsal söylemin altını oydu.

Üçüncüsü; işbirlikçi teknelci sermaye toplum üzerindeki hegemonya araçlarını kaybettikçe, baskının karakteri de değişti. Hegemonya salt TV şovlarına dönüşürken, baskı da teknik takip düzeyine geldi. Kameralar, telefon dinlemeler, internetin kontrolü üzerine inşa edilen denetim mekanizmaları, geleneksel burjuva baskısının toplumsal kılcal damarlarına kadar yayılan organik ilişkilerini zayıflattı. Aynı zamanda, baskının boyutunu toplumun tümü üzerinde eşit miktarda dağıtmış oldu. Sistemle hiçbir derdi olmayanlar bile, hayatlarının en mahrem noktalarına pervasızca sokulan bu gözetleme mekanizmasına tepki duydular. Burjuvazi geleneksel organik ve yaşayan uzantılar

yerine koyduğu bu teknik baskı mekanizması nedeniyle, emekçilerin ruh halini takip etme ve kontrol altında tutma gücünü büyük ölçüde yitirdi.

Dördüncüsü; devlet organlarını oluşturan bürokraside görülen yozlaşmadır. Yozlaşmayı, yalnızca rüşvet, kayırma vb. biçimler içinde algılamamak gerekir; ama gerçek varlık amacını kaybetmek olarak anlamak daha doğru olur. Bu ülkelerde bürokrasi, artık neredeyse bir avuç teknokattan başka bir şey olmayan yönetici elitte kendisi arasında ortak aidiyet noktası bulunmaz oldu. Teknokrat elitler yalnızca rakamlarla ilgilendiler; bürokrasiyi canlı ve bir arada tutan büyük tarihi söylemler etkisini yitirdi; milliyetçilik, ulusal kalkınma ve bağımsızlık çoktan anlamını yitirmiş, alıcısı olmayan yalanlara dönüşmüştü; ideolojik çimento erimişti. Bu yüzden, özellikle alt kademe bürokrasi ile bir avuç teknokrat yöneticiyle kol kola giren yüksek bürokratik elit arasında, ciddi çelişkiler ortaya çıktı. Ve biz bu sürecin en açık sonuçlarını, büyük halk hareketleri karşısında kısa sürede teslim bayrağı çeken, tarafsızlaşan ya da alenen taraf değiştiren polisler ve askerleri görünce daha iyi anlamış oluyoruz. Yozlaşma, koca koca orduları, tahtakurusu gibi kemirip durdu.

Ve son olarak, emperyalist merkezlerde belirgin hale gelen çöküş, bu güç odaklarının işbirlikçilere, ihtiyaç duydukları güven ve desteği sunmaktan alıkoydu. ABD'nin ya da AB'nin tehditleri artık halkları geriletmiyor. Sırtlarını dayadıkları o sağlam duvardan yoksun kalan işbirlikçi sermaye, devrimler karşısında kendini çok daha güçsüz hissediyor, paniğe kapılıyor, teslim bayrağını çekiyor.

Marx'ın dediği gibi; anlatılan senin hikâyendir. Ayaklanmalar ve devrimci zaferlerle sarsılan bu ülkelerin doğurduğu umut ve kesinlik, bölgenin diğer ülkelerine de hızla yayılma eğilimi taşıyor. Devrimi doğuran koşullar açısından Türkiye ve Kürdistan'ın eksikliği yok, fazlası var. Uzun döneme yayılan devrimci mücadele bu toprakları yeterince beslemiştir, düşecek her tür umut ve kesinlik tohumu hızla büyüyecektir. Şurada burada dağınık şekilde yürüyen, fakat üst üste binerek yoğunlaşan sınıf mücadelesinin yeni bir evreye sıçraması için, şimdi her şey eksisinden daha olgun, daha uygundur. Tunus ve Mısır, bu topraklardaki sınıf mücadelesinin çitasını yükseltmiştir. Bundan böyle, devrimci iktidarın fethinden daha azına razı olana, kitleler de dönüp bakmayacak. □

# TORBA YASA TASARISINA KARŞI EMEKÇİLER AYAKTA



Meclis'te görüşülmekte olan "Torba Yasa Tasarısı"na karşı, her yerde protestolar, eylemler sürüyor.

## Adana:

DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve Türk-İş tarafından örgütlenen yürüyüş, 25 Ocak saat 18.00'da gerçekleşti. Eğitim-Sen, BES, DİSK Genel-İş ve TTB, SES, Numune Hastanesi'nde 25 gündür direnişlerini sürdüren işçiler iki koldan AKP il binası önüne yürüdüler. İşçi ve emekçiler, sloganlar ve ajitasyonlarla, yürüyüşü izleyen Adana halkına torba yasanın emekçilerin haklarını ne ölçüde budadığı anlattılar.

Yürüyüş boyunca "Kölelik Yasasına Hayır", "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Emekçiler Torbaya Girmeyecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Savaşa Değil Emekçiye Bütçe" sloganları atıldı. Çoğu yerde trafiği keserek ilerleyen işçilere bazı işyerlerinden ve kaldırımda bekleyen insanlar da alkışlarla destek verdi.

AKP İl binası önüne gelindiğinde ise coşku giderek arttı. Diğer kol ile birleşen işçi ve emekçiler coşkulu sloganlarına devam ettiler.

Basın açıklamasını SES Şube başkanı Mehmet Antmen okudu. "Bizler, geleceğimizin bu yasa ile karartılmasına izin vermeyeceğiz. Emekçilerin mücadelesi AKP'nin

maskesini meydanlarda düşürecek ve sırcı saraylarda oturmalarına son verecek güçtedir. Emek ve halk karşıtı politikalarda ısrarın adı olan torba yası geri çekilinceye kadar mücadelemizi sürdüreceğimiz bilinmelidir" ifadelerinin yer aldığı basın metninin okunmasının ardından eylem sona erdi.

## İstanbul:

26 Ocak günü, Türk İş, DİSK, KESK İstanbul Şubeleri ve TTB akşam saatlerinde bir eylem düzenlediler ve İstiklal Caddesi üzerinde Tünel'den Taksim Meydanı'na kadar yürüdüler.

Yaklaşık 3 bin işçi ve emekçi, yürüyüş boyunca henüz harekete geçmeyen konfederasyonlarını da eleştiren sloganlar da attılar, alkış ve ıslıklarla da sürekli hükümeti protesto ettiler.

Taksim Tramvay Durağı'na ulaşan kitleye konuşma yapan Türk-İş İstanbul Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak, tasarının geri çekilmesini istedi. Büyükkucak, "İşçinin başına geçirilen bu çuvala karşıyız" diyerek meclisi ve hükümeti işçilerin sesine kulak vermeye çağırdı.

Binlerce kişinin sloganlar attığı eylem, geç saatlerde sona erdi.

1 Şubat günü Ankara yürüyüşü başladı. DİSK, KESK, TTB, TMMOB üyeleri saat 12.00'de Kadıköy Haldun Taner sahnesi ö-

nünde bir araya geldiler.

Emekçiler buradan sloganlarla Kadıköy Belediyesi önüne yürüdüler. Burada açıklamayı yapan Akman Şimşek; "Meclis'te görüşmeleri devam eden torba yasa hepimizin geleceğini karartmak, emeğimizi sömürmek ve kaderimizi patronların iki dudağı arasında çıkacak söze bağlamak istiyor! Yollara düşmek zorunda kaldık! Çünkü torba yasa ile çağdaş kölelik geliyor" dedi.

Emekten yana siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri ve sendikalar Ankara'ya gidecek olan emekçileri sloganlarla yolcu ettiler.

## İzmir:

KESK ve DİSK'e bağlı sendikalar ile demokratik kitle örgütlerinin de katılımıyla, 27 Ocak günü Konak Sümerbank önünden AKP il binasının önüne doğru "İş Güvenceleme Dokunma, Esnek ve Kuralsız Çalışmaya Hayır" pankartıyla ve meşaleler ile yürünek eylem gerçekleştirildi.

Yağan aşırı yağmur ve dolu altında kitle öfkeli bir şekilde "Sendikalar Göreve Genel Greve", "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "Hak Verilmez Alınır Zafer Sokak Kazanılır", "Sözleşmeli Köle Olmayacağız", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganlarını attı. AKP İl binasının önünde yoğun güvenlik önlemleri alınmıştı. Yağmurun şiddetlenmesine karşın AKP İl binasının önünden ayrılmadı ve basın metnini okudu:

"Bu torba yasa tasarısında emekçilerin, yoksulların, işsizlerin yararına hiçbir düzenleme yoktur... Emek ve halk karşıtı politikalarda ısrarın adı olan torba yası geri çekilinceye kadar mücadelemizi sürdüreceğiz..." denilen basın açıklamasının okunmasından sonra eylem sona erdi.

28 Ocak günü tabanın baskısıyla harekete geçen Türk-İş'in eyleminde çoğunluğu Belediye-İş sendikasına bağlı işçiler ve TÜMTİS'liler oluşturuyordu. UPS kargo işçileri de yer aldı. Basmane Fuar kapısında toplanan işçiler, AKP İl binasına doğru yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş sırasında ve AKP'nin İl binasının önünde sık sık "Genel Grev Genel Direniş", "Emeğe Uzanan Eller Kırılınsın", "İşçiler Torbaya Sığmaz", "AKP Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Basın açıklamasının ardından 31 Ocak saat:17.00'de Torba Yasasına karşı eylem yapacaklarını ve geri atım atılana kadar da eylemlerin devam edeceğini söylediler.

1 Şubat Salı günü Ankara yürüyüşünün İzmir kolu yola çıktı. Eylem, Konak YKM önünde başladı. Yaklaşık beş yüz emekçinin katılımıyla gönderilen ekibin ilk durağı Aydın olacak. Denizli'de ilk molalarını verecek yürüyüş ekibi daha sonra Uşak-Afyon üzerinden Ankara'ya ulaşacak.

Yürüyüş ekibini uğurlamaya gelen kitle saat 12.30'da Konak-YKM önünde toplanarak İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin önüne kadar yürüdü. Sık sık sloganların atıldığı yürüyüş boyunca kitlenin coşkusu kadar çevreden gelip geçenlerin de eyleme ilgisi alkışlarla kendini gösteriyordu.

Sloganların hiç susmadığı basın açıklaması, yürüyüş kolunun otobüslere bindirilip uğurlanmasıyla sonlandırıldı.

#### Antep:

24 Ocak günü yapılan eylemin ardından 31 Ocak Pazartesi günü de DİSK-KESK-TMMOB-TTB tarafından bir basın açıklaması düzenlendi.

Saat 12.30'da Yeşilsu'da düzenlenen açıklamaya Mücadele Birliği Platformu ve birçok kurumun yanı sıra eyleme destek veremeyen Türk-İş'e rağmen TÜMTİS sendikası da alanda yerini aldı.

"Torba Yasası Geri Çekilsin" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını okuyan Genel İş Antep Şube Başkanı Nihat Bencan illerden gelen yürüyüş kollarıyla beraber Ankara'ya hareket edeceklerini, yürüyüş kollarının yol güzergahındaki illerde de yürüyüşler düzenleyeceklerini belirttikten sonra, illerden gelen katılımcılarla 3 Şubat günü buluşarak meclise yürüyeceklerini belirtti.

1 Şubat günü de yürüyüşün Diyarbakır kolunun Antep'te karşılanacağı belirtildikten sonra açıklama Torba Yasa'ya karşı atılan sloganlarla son buldu.

Amed'den gelen yürüyüş kolu 1 Şubat Salı günü Antep'e ulaştı. Belediye Tiyatro Salonu önüne gelecek olan yürüyüş kolu, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tarafından saat 18.00'e doğru slogan ve alkışlarla karşılandı.

Amedli emekçilerle birlikte Antep caddelerinde bir yürüyüş gerçekleştirildi. Torba yasaya karşı atılan sloganların yanısıra sık sık "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Biji Bratiya Gelan" ve "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey

Emeğin Olacak" sloganları kitle tarafından gür bir şekilde haykırıldı. Yeşilsu Parkı'na kadar gerçekleşen yürüyüşün ardından burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

#### Mersin:

2 Şubat günü düzenlenen eyleme birçok siyasi örgüt de destek verdi. Aynı zamanda Amed'den gelen işçi ve emekçiler de Mersin'deki eyleme katıldı.

Eylemin başlamasıyla polisin yürüyüşe pankartsız ve slogsız devam edilmesi için uyarılarına üzerine küçük çaplı bir gerginlik yaşandı. Daha sonra kamu çalışanları pankartları ve sloganlarıyla yürüyüşlerini tamamladı. Mersin Büyükşehir Belediyesi Hizmet Binası önüne gelen emekçiler ortak hazırlanan bildiriye okudular.

Basın açıklamasını grup adına KESK MYK üyesi İlhami Şahbaz okudu. Şahbaz konuşmasında Torba Yasa Tasarısı'nın emekçiler adına her türlü hak kaybını içerdiğini ancak sermayeye vergi indirimi ve borç afları içerdiğini belirtti.

Eylemin başlama anında güvenlik güçlerinin bu ülkenin işçisine memuruna yürüyüş izni tanınmamasına karşı da, zorla hiçbir zaman bir şey elde edemeyeceklerini, edilecek olsaydı %80 oyla başa geçen Bin Ali'nin yapacağını dile getirdi. Artık emekçilerin

haklarını aramak ve yasalara müdahale etmek için yollara döküldüğünü, iktidarın emekçileri duymamaya devam ettiği sürece dört bir koldan başlayan yürüyüşün ülkenin her bir yanına dağılacığını ve aynı Mısır'da ve Tunus'ta olduğu gibi saraylarında rahat edemeyeceklerini söyledi.

Şahbaz konuşmasında bu saldırılara karşı emekten yana bir cephenin mutlaka kurulması gerektiğini, yoksa emekçilerin AKP ve onun yasalarıyla daha çok karşılaşacağını dile getirdi. Bu yasaklamaların devamı halinde genel grev ve direnişin geleceğini belirtip konuşmasını sonlandırdı.

#### ANKARA'DA MEYDAN MUHAREBESİ!

Torba yasaya karşı 81 ilden otobüslerle yola çıkan emekçiler, 3 Şubat günü sabah saatlerinde Ankara'ya girişte gişelerde durduruldu.

Jandarmayla polisin kontrolünden ve aramalarından geçtikten sonra şehre girişe izin verildi. Savcılık tarafından polise, şehir dışından gelen bütün eylemciler için 3 Şubat sabahından 4 Şubat sabahı saat 07.00'a kadar arama izni verildi.

Kurtuluş Park'ında toplanmaya başladı emekçiler. Meclis'e çıkacak bütün yollar polis barikatlarıyla trafiğe kapatılmıştı. 16 ayrı



## Sokaklar

ilden jandarma ve polis takviyesi getirildi. Polis, buluşma yerindeki Kurtuluş Parkı ve çevresini panzer ve çevik Kuvvet ekipleriyle sardı. İçişleri Bakanlığı ve valilik kararıyla, eylemcilerin Meclis'in bir kilometre yakınına yaklaştırılmayacağını ve yapılacak eylemin yasadışı olacağını söyledi.

Kurtuluş Parkı civarında toplanmaya başlayan eylemcilerin sayısı kısa sürede 10 bin kişiye ulaştı. Saat 11.00'de Kurtuluş Caddesi'ni trafiğe kapatan kitle önde pankartlarla yürüyüşe geçti. Polis aracından anons yapıldı: "Yaptığımız eylem yasadışıdır, lütfen parkın içinde basın açıklamanızı yapın ve dağılın, aksi takdirde sizleri dağıtacağız!"

Mithatpaşa Kavşağı'na ve oradan da Kızılay'a yürüyüşe geçildi. Kolej'de çok sayıda panzer, akrep, toma araçları ve çevik kuvvet yola barikat kurmuştu ve kortej polis barikatının önüne kadar geldi. Kitle ıslıklar yuhalamalarla polisi protesto ederken, sendika ve kurum yetkilileri barikatın açılması için polisle tartışmaya başladı. Polis, barikatın açılmayacağını ve yürüyüşün sürmesine izin verilmeyeceğini, müdahale edileceğini anons etti.

Çok büyük bir polis ve panzer yığınağı vardı. Bu arada polise yumurta atanlar da oldu. Genel İş'li işçiler sağ taraftaki yığınağa yüklendi, ellerindeki sopalarla barikatı tam aşacakken polis gaz sıktı, işçiler geriye çekilmek zorunda kaldı.

Polisin sürekli "dağılın" uyarısına rağmen eylemciler polis barikatlarına tekrar yüklenmeye devam etti. Sık sık "Faşizme Karşı Omuz Omuza" diye sloganlar atılırken, kitlenin arka tarafından sürekli polisin üzerine bir şeyler atılmaya başlandı.

Saat 13.10'e gelirken, gerginlik son radeye vardı, polis ara ara biber gazı sıktı. Her "dağılın" anonsunda kitlenin öfkesi daha da arttı. Barikat bir türlü açılmıyordu. Eylemciler öfkelenildi ve barikata yüklendi. Sopalarla, taşlarla barikatı yarmaya çalıştı; polis ise arda ardına gaz bombaları attı ve tazyikli suyu kullanmaya başladı. Kısa süreli gerileyen kitle tekrar toplandı ve artık eylemciler de taş ve pet şişe kullanmaya başladı, çatışma şiddetlendi. Ön kısım biraz geriye çekildi ve polisten yaralananlar olduğu görüldü. Artık eylemciler de atılan gaz bombalarını polisin tarafına geri atınca polis de gazlardan etkilendi.

Kitle Kurtuluş Kavşağı'nda ikiye bölündü, polis iki kitleye saldırmak için iki tarafa bölündü; asıl çatışma Kurtuluş Caddesi'ne kaydı. Ara sokaklardan çatışma haberleri gelirken polis tüm bölgeyi ablukaya almıştı, tam bir işgal söz konusuydu.

Göstericilerden bir kısmı Ziraat Fakül-

tesini geçince polis de oraya girmeye çalıştı. Göstericiler barikat kurdular ve girişi engellediler. Polis başarılı olamadı, amirleri polisleri geri çekti.

Çatışmaların bir kısmı da Kurtuluş Parkı'ndaydı. Göstericiler buradaki banklarla, tahtalarla barikatlar kurdular. Polis bu barikatı kolay yardı, fakat ilerleyemedi. İleri giderek gaz bombaları atan polise bu bombalar anında iade ediliyordu, çatışma Ankara Siyasal Bilgiler önünden Mamak'a kadar yayıldı. Bir askeri araç, banka camekânları ve reklâm tabelaları tahrip edildi. Bir "ülkü ocağı" da saldırıdan nasibini aldı. Ve saat 14.45 gibi eylemler sona erdi.

Saat 16.00 sularında, yani çatışmalar bitmiş ve eylemin de bittiği düşünülürken, emekçiler BES 1 Nolu şube önünde toplanmaya başladı. Ne yapacaklarına dair konfederasyonların açıklamalarını beklediler. "Tayyip Sonun Mübarek Olsun", "Faşist AKP Hesap Verecek", Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor" sloganları atıldı bekleme boyunca.

Konfederasyonlar Sakarya Meydanı'nda bir basın açıklaması kararı aldı. Sakarya Meydanı'na doğru tekrar yürüyüşe geçen kitle, Mithatpaşa Caddesi'ni trafiğe kapadı. Polis dağılmaları yönünde anons etti ve kitleyi çembere aldı, emekçiler ise dağılmamakta kararlıydı. Yolun ortasında oturan kitleye polis saldırınca kitle Sakarya Meydanı'na geçti ve polis barikatına saldırdı; polisler geri çekildi. Burada bir basın açıklaması yapma kararı alan konfederasyonların başkanlarının gelmesi beklendi. Kitle yavaş yavaş meydana doğru akmaya devam etti ve 2 bin emekçi Sakarya Meydanı'nda toplandı. DİSK, TTB, TMMOB ADINA, KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar; "Bugün yaşananlar Türkiye'nin bir polis devleti'nin emekçilere yaşadığı bir terördü, bugünü hiç bir zaman unutmuyacağız, eylemlerimiz her yerde her örgütlendiğimiz işyerinde sürecektir" dedi.

Açıklamanın ardından eylem sona erdi ve şehir dışından gelenler otobüslerine yöneltiler.

SALDIRI PROTTESTO EDİLİYOR  
İzmir

3 Şubat günü saat 17.00'de Konak Sümerbank önünde toplanan emekçiler basın açıklamasına "Tayyip Sonun Mübarek Olsun", "AKP Yasası Al Başına Çal", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor" sloganlarıyla başladılar.

AKP İl binasının önüne doğru yürüyüşe geçen kitle Hisarönü Durağı önünde yolu trafiğe kapattı. Trafığın kapalı kaldığı sürede



yapılan konuşmada Ankara'ya giden emekçilere yapılan saldırı kınandı ve yasaya karşı eylemlerin devam edeceği dile getirdi.

Konuşmadan sonra yürüyüş güzergahında geri dönülerek eylem bitirildi.

4 Şubat Cuma günü de saat 12.30'da Konak Sümerbank önünde KESK İzmir Şubeler Platformu bir basın açıklaması düzenledi.

"Tayyip Sonun Mübarek Olsun" sloganlarının atıldığı eylemde Ostim ve İvedik'deki patlamalara da değindiler.

"Bizim mücadelemiz gaz bombalarıyla tazyikli sularla önlenecek bir mücadele değil. Daha önce de çok yaşadık, biz gaz bombalarının, taşların, barikatların önünden gelmiş bir örgütün üyeleriyiz. Onun için kimsese eyvallahımız yok" diyen emekçiler mücadelenin süreceğinin altını çizdi.

## Adana:

5 Şubat Cumartesi günü saat 13.00'da Adana işçi ve emekçileri sendikaların çağrısıyla bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Mücadele Birliği okurlarının da yerini aldığı yürüyüş İnönü Parkı'na kadar sürdü.

Çakmak Caddesi boyunca "Tayyip Sonun Mübarek Olsun", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Numune İşçisi Yalnız Değildir", "Direne Direne Kazanacağız", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı.

Yürüyüş sırasında caddede bulunan insanların da alkış ve sloganlarla eyleme destek verdiği görüldü. İnönü Parkı'na gelen kitle, ilk önce iş cinayetine kurban giden 20 işçi için saygı duruşunda bulundu. Kurumlar adına ortak basın açıklamasını SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen okudu. Okunan metninde "Tüm dünya demokratik tepkimizin nasıl bir şiddetle engellendiğini gördü. Demokrasiye tahammülsüzlüğün Tunus'taki, Mısır'daki sonuçlarını bütün çıplaklığıyla görüyoruz. Kurulan saltanatların polisiye baskılarla korunamayacağı açıktır" ifadeleri yer aldı. Eylem sloganlarla sona erdi. □



# TUTUKLAMALAR PROTESTO EDİLDİ



## İstanbul:

Son dönemde öğrenci gençliğe yönelik baskı ve saldırılar artıyor. Ankara'da devrimci öğrencilerin hem de daha herhangi bir eylem yapmadan "eylem yapacaklardı, karşıt görüşlü öğrencilere saldıracaklardı" gibi tuhaf gerekçelerle gözaltına alınması ve tutuklanması, saldırı dalgasının son örneği oldu.

25 Ocak'ta Taksim Tramvay Durağında toplanan öğrenciler, arkadaşlarının tutuklanmasını protesto ettiler. Öğrenciler, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Devrimci Öğrenci Birliği" pankartı açarak "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Tutuklamalar Gözaltılar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Zin-

danlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını attılar.

Basın açıklamasını okuyan bir öğrenci "Faşist devlet umarsızca saldırmaya devam ediyor. 'Kapitalizm karşısında boyun eğmeyeceğiz' diyenlerden, günlerdir Ankara DTCF'de ve ODTÜ'de yapılan tüm saldırılara karşı sesiz kalmayarak 'başkaldırıyoruz' diyerek polis barikatlarının üzerine yürümekten geri durmayan öğrencilerden korkuyorlar. Çünkü bu yaşamın emekten yana akışıdır. Faşist devlet bu akış karşısında duramayacaktır. Asılsız iddialarla arkadaşlarımızı tutuklayan devlet tam kendi sınıfsal karakterine uygun davranmaktadır. Gelişen devrim mücadelesinin önünü kesmeye çalışmaktadır. Ama bütün çabaları bu güne kadar olduğu gibi yine boşa çıkarılacaktır. Tutuklanan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır" dedi.

Açıklamadan sonra ertesi gün tüm devrimci öğrencilerle birlikte Galatasaray Lisesi'nden Taksim Meydanı'na kadar yapılacak olan yürüyüşe çağrı yapıldı.

26 Ocak günü Galatasaray Lisesi önünde, saat 18.00'da toplanan öğrenciler, tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. Eylemciler, tutuklu öğrencilerin isimleri yazan dövizler ve "Em Seri Hildidin! Girtin Binçav Kirin Zext Nikarin Me Tex Bibin!" ve "Başkaldırıyoruz! Tutuklamalar Gözaltılar Baskılar Bizi Yıldırılmaz," pankartlarını taşıdılar. "Tutuklamalar, Gözaltılar, Bizleri Yıldırılmaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atıldı.

Öğrenciler adına açıklama yapan bir öğrenci; "Korkuyorlar, gençliğin yükselen mücadelesinden ve bunun toplum üzerinde yarattığı etkiden korkuyorlar, Tunus'ta, Fransa'da ve İngiltere'de gerçekleşen eylemlerin bu topraklarda gerçekleşmesinden korkuyorlar. Arkadaşlarımız Demetevler Parkı'nda yürürken keyfi bir şekilde gözaltına alınmış ve evleri basılmıştır. Arkadaşlarımız Yusufcan Yıldırım, Ali Haydar Yıldız, Uğurcan Soyubelli, Rıdvan Akbaş ve Didem Ezgi Serap 2 gün gözaltına tutulduktan sonra 23 Ocak günü çıkarıldıkları nöbetçi mahkemede 'terör örgütü üyesi olmak' ve 'örgüt propagandası yapmak' gerekçesiyle tutuklandılar. Bizler gücümüzü örgütlülüğümüzden alıyoruz. Örgütlü bir gücü hiç bir kuvvet yenemez. Yapılan bu tutuklamalar ve öne sürülen gerekçeler keyfidir ve hukuksuzdur. Tutuklanan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır" dedi.

Açıklama Kürtçe olarak da okunduktan sonra, İstanbul Şubeler Platformu'nun Torba Yasa'ya karşı İstiklal Caddesi'nde yapacakları yürüyüşe destek vermek üzere yürüyüşe geçtiler. O sırada Mehmetçik Lisesi öğrencileri (Devrimci Öğrenci Birliği, Demokratik Gençlik Hareketi, Yeni Demokrat Gençlik) "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla gelerek eyleme katıldılar.

27 Ocak'ta Taksim Meydanı bütün gün öğrencilerin eylemlerine sahne oldu. Başbakan Erdoğan'ın, Erzurum'da burjuva öğrencilerle yapmayı planladıkları toplantıyı, devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler pek çok ilde protesto etti. Akşam saat 19.00'da DÖB, DGH, Ekim Gençliği, Genç Sen, Kaldıraç, Tüm-İGD ve YDG'li öğrenciler Taksim Tramvay durağında toplandılar.

Öğrenciler "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Soruşturmalar Gözaltılar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atarak Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüdüler.

Basın açıklamasını okuyan bir öğrenci "Bugün susturulmak istenen gençliğin özgürlük ve gelecek istemiydi. İstanbul Üniversitesi'nde okuyan 45 öğrenciye soruşturma açmış, Ankara'da 5 öğrenciyi tutuklamışlardı. Bugün de Dolmabahçe'ye yürüyen arkadaşlarımıza saldırılmış, Erzurum'a gitmek isteyen arkadaşlarımızın yolları hukuksuzca kesilmiştir. Tüm işçi ve emekçilerle omuz omuza vereceğimiz mücadeleden bizi ne bugün de yaşanan gözaltılar ne de başka bir baskı alıkoyamaz. Mücadelemiz sürecektir" dedi.

Açıklamanın ardından eylem sona erdi.

**Ankara:**  
27 Ocak günü Ankara yine öğrenci eylemine ve yine çatışmalara sahne oldu. Aynı gün Erzurum'da başbakanın 40 ÖTK temsilcisiyle görüşmesini protesto eden öğrencilerin eylemlerin Ankara ayağı şöyle gelişti;

Genç-SEN, Kaldıraç, Ekim Gençliği ve Devrimci Proleter Gençlik'in örgütlediği eyleme DÖB, YDG, Kızıl Hareket, Tüm-İGD ve Dev-Lis de destek verdi.

## Devrimci Öğrenciler

Eylem saat 12:00'de YKM önünde başladı. Yaklaşık üç buçuk saat boyunca Erzurum'dan haber bekleyen kitleye, Erzurum'a giden otobüsün yaklaşık on kere durdurulduğu anons edildi.

3,5 saatin sonunda, polisle yapılan pazarlıklar sonuçsuz kaldı. Kitle Başbakanlık önüne gitmek istiyor, polisler izin vermiyordu. Yapılan yoğun tartışmaların ardından çatışma başladı. İlk başta barikata yüklenen kitleye, polis biber gazıyla saldırdı. Bunun üzerine Başbakanlık istikametinden geri çekilen öğrenciler, GMK Bulvarı üzerinde Kızılay Meydanı girişini trafiğe kapattı. Oradan İzmir Caddesi'ne çekilen kitle, Necatibey Caddesi, Strazburg Caddesi, Abdi İpekçi Parkı, Kurtuluş Parkı istikametinden Cebeci'ye çekildi ve kitle yavaş yavaş dağıldı.

Çatışmanın neticesi: 8 gözaltı ve yaralı polisler, öğrenciler... Gözaltına alınan 8 kişinin adları şöyle; Çağla Eroğlu, Etkin Şimşek, Berivan Gizem Şen, Berfin Ağtaş ve Cem Işık (Çocuk Şube Müdürlüğü) Tuba Tavlı, Zennure Kocaaslan ve Ebru Atalak (Çankaya Emniyet Müdürlüğü). Kitle dağılmıştı ama akşam saat 18:00'de Sakarya Caddesi'nde toplanmak üzere!

Saat 18:00'de Sakarya Caddesi'nde toplanan kitle, İnkılap Sokak istikametinden, Ankara'da basın açıklamalarının merkezi olan Yüksel Caddesi'ne yürümek istiyordu. Ama İnkılap Sokak, çevik kuvvet ekibiyle kapatılmış, TOMA'lar yerleştirilmişti. Emniyet Amiri konuşmaya başladı:

*“Siz hani olay çıkarmayacaktınız, işiniz yok Yüksel Caddesi'nde, başlarım basın açıklamanıza, burada yapın ya da copleyarak gözaltına alırım hepinizi...”* Bu sözler yerini de bulmak üzereydi, İnkılap Sokak iki yerden kapatılmış ve grup arada sıkışmıştı. Bunun üzerine eylem komitesi Sakarya Caddesi'ne basın açıklaması yapma kararı aldı. Kitlenin dört yanı çevik kuvvetle sarılmıştı. Kitle basın açıklamasını yaptı ve açıklamanın ardından dağıldılar.

31 Ocak günü saat 12:30'da İHD Ankara Şube'de düzenlendi. Mücadele Birliği Platformu, BDP, DHF, Partizan tarafından düzenlenen basın toplantısına tutuklanan öğrencilerden Yusufcan Yıldırım'ın ailesi ve Ali Haydar Yıldız'ın ailesinin yanı sıra; Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Alınteri, 78'liler Girişimi, Mart Kültür Sanat ve Düşünce Derneği, Fikret Başkaya, Temel Demirer, İHD Ankara şube ve ÇHD destek verdi.

*“Öğrencilerin akşam saatlerinde aynı parkta bulunmasını 'örgüt üyeliği' ve 'örgüt propagandası' olarak gören polis, haki renklerdeki şal, kaban ve parkaları da suç delili olarak göstermekten çekinmedi. Bunun ardından bir üniversite öğrencisi daha gözaltına alındı ve devlet bilindik tezgahını kurdu. Beş öğrenci 'Aynı anda PKK, DHKP-C, TKEP-L ve MKP'ye üye olmak' şüphesiyle tutuklanarak Sincan F Tipi Hapishanesi'ne gönderildi.*

5 öğrencinin tutuklanması 25 Ocak günü televizyonların haber bültenlerinde ve 26

Ocak'ta da günlük burjuva gazeteler ile internet ortamında spot başlıklarla son dakika haberleri olarak duyuruldu. Ankara'da 5 öğrencinin gözaltına alınarak tutuklanması; İstanbul'daki cemevini yakanlar ile bağlantılar kurma becerisi de yapılan lincin bir başka çarpıtması olarak boy gösterdi. Polisin kendisine verdiği görüntülerle çarpıtma bilgileri birleştirip iyice şişirerek topluma servis eden burjuva medya, gerçekleştirilen sistematik saldırıda üzerine düşen rolü son derece iyi bir şekilde oynamıştır:

*(...)Başbakan'ın Erzurum'da ÖTK başkanlarıyla yaptığı toplantıları protesto eden öğrencileri hedef alarak sarf ettiği 'sokakta protesto edenlerle Ankara'da tutuklanan teröristler aynı amacı taşımaktadır' açıklaması da bir kez daha göstermiştir ki, 'demokrasi' söylemlerini ağızından düşürmeyen devlet ve Başbakan, asılsız iddialarla tutuklanan öğrencileri hedef haline getirmek istemektedirler.*

*Bizler bu beş öğrencinin cezaevine neden gönderildiklerinin farkındayız. Dolmabahçe'deki polis saldırısından sonra artarak devam eden gençlik eylemlerinin önünü almaya çalışan faşist devlet, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde, ODTÜ'de, Beyazıt'ta, YÖK önündeki eylemliliklerde, sokaklarda ve diğer birçok üniversitede gerçekleşen olaylardan açıkça korktuğunu böyle pervasızca saldırarak göstermiştir. Öyle ki burjuva medyada bile 'Yeni bir 68 kuşağı mı geliyor?' sorusunun haftalarca tartışıldığı bir dönemde, Avrupa'da ve Ortadoğu'da egemenleri alaşağı etmek için sokaklara dökülenleri de görüp kendisi için tehlikeyi fark eden faşist devlet, hareketin önünü kesebilmek amacıyla her zaman yaptığı gibi bugün de terör yöntemlerine başvurmuştur. Her zaman için gençlik yeni bir yaşamın mücadelesine öncülük etmiştir. Aynı zamanda bu mücadelenin esas kaldıracı olmuştur. Bu yüzden gençliğe yönelik bu saldırılarla, onları hapishanelerine atarak korku salmaya, sindirmeye çalışmaktadır.”* denilen basın açıklamasının okunmasının ardından, aileler, aydınlar ve destekçiler konu üzerine duygu ve düşüncelerini aktardılar. Bu konuşmaların ardından basın toplantısı “Tüm devrimci tutsaklarla dayanışma” çağrısıyla sona erdi.

## Antep:

Ankara'daki tutuklamalara karşı Antep Devrimci Öğrenci Birliği bir basın açıklaması düzenledi.

Eylem 30 Ocak Pazar günü saat 14.00'te Yeşilsu Parkı'nda yapıldı. “Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldır-



maz, Devrimci Öğrenci Birliği” yazılı pankart ve DÖB bayrakları açıldı. Basın açıklamasına Devrimci İşçi Komiteleri de destek verdi.

Okunan basın açıklamasında “Gençliğin dünyada yükselen mücadelesi ve bunun toplum üzerinde yarattığı etki her geçen gün artarak gelişiyor. Kapitalizmin krizi derinleşirken işçi, emekçi ve öğrenci gençliğin Fransa’da, İngiltere’de, Tunus’ta, Ceza-yir’de ve son olarak Mısır’da gerçekleşen ayaklanmaları sistemi derinden sarsıyor. Yeraltı yangını harekete geçti. Ve bu yangın her geçen gün katlanarak devam ediyor. Bu yangın dünyadaki işçi, emekçi halklar ve öğrenci gençlik tarafından büyütülüyor. Ve biliyoruz ki işçi emekçiler rotalarını sosyalizme çevirmiş durumda... Dünya ge-

nelinde gelişen ayaklanmaların bu topraklarda da gerçekleşmesinden korkan sistem saldırılarıyla gençliği sindirmeye çalışıyor...” denildi. 5 öğrencinin keyfi ve hukuksuz bir şekilde tutuklandığı da belirtildikten sonra açıklama “...Devrimci Öğrenci Birliği olarak, kapitalizme karşı ezilen ve sömürülen halkların daima yanında olduğumuzu baskıların, gözaltıların, tutuklamaların bizi yıldırılmayacağını sokaklardan bir kez daha haykırıyoruz!” sözleriyle son buldu.

Açıklamanın ardından Devrimci İşçi Komiteleri’nden bir işçi de söz alarak Antep DİK’in öğrencilere destek amaçlı açıklamasını okudu. Açıklamasında “... gençliğe hiçbir gelecek sunamayan sermaye sınıfı onu devrimci mücadelenin dışına atarak çürütmek, yozlaştırmak ve bir devrim

belasından kurtulmak istiyor. Çünkü gençlik küresel düzeyde yükselen başkaldırının başını çekiyor. Bir devrimin öncü ve temel gücü proletarya ise onun lokomotif, dinamosu da proleter gençliktir” denildi. Öğrenci gençlik nasıl ki proletaryanın mücadelesinin yanında yer alırsa proletaryanın da devrimci öğrenci gençliğin yanında olması gerektiğini belirtti.

Eylem esnasında Antep sokakları “Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Öğrenci Tutsaklar Yalnız Değildir”, “Yaşasın İşçilerin Öğrencilerin Mücadele Birliği”, “Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına”, “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm” sloganları ile inledi. □

## UPS KARGO İŞÇİLERİ KAZANDI!



UPS’de işten çıkarmalarla 26 Nisan’da başlayan eylem yolculuğu, 2 Şubat günü UPS Kargo işçilerinin kararlı mücadeleleri sonucu işe başlamasıyla sonlandı. İşçiler kazandıkları zaferi kamuoyuyla paylaşmak amacıyla 5 Şubat Cumartesi günü TÜMTİS binası önünden Konak Sümerbank önüne kadar bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Saat 14.00’de “TÜMTİS İzmir Şubesi” yazılı pankartı açıp yürüyüşe başlayan işçilerin “Birleşen İşçiler Asla Yenilmez”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Asla Yalnız Yürümeyeceksin”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “UPS İşçisi Direnişin Simgesi”, “Yaşasın UPS Zaferimiz” sloganları Konak’ta yankılandı.

Konak Sümerbank önüne gelindiğinde TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli konuşma yaptı. “Arkadaşlar hepiniz hoş geldiniz, 282 gün boyunca onurlu direnişleriyle Türkiye’nin ve dünyanın gündemi olan UPS işçilerinin direnişinin zaferini hep birlikte kutlamak üzere buradayız” diyerek başladığı konuşmasında, herkesi başta Ankara’da bir gün önce Ostim’de yaşanan patlama sonucu yaşamını yitiren 20 işçi ve emek mücadelesinde, demokrasi mücadelesinde yaşamını yitiren tüm işçi-emekçiler için saygı duruşuna çağırmasıyla devam etti. Torba yasa tasarısına karşı protesto eylemi yapan işçi-emekçilere yönelik yapılan saldırılar üzerine, bu saldırıları kınadıklarına ve protes-

to ettiklerine değindiği konuşmasına halaylar çekilmesi için ara verdi.

Çekilen halaylardan sonra TÜMTİS Şube Başkanı Şükrü Günseli konuşmasına devam etti. Konuşmasında UPS eylemini, gelinen süreci anlattı genel olarak. Ayrıca eylemin sonucuyla ilgili de “1 Şubat 2011’de UPS yetkilileriyle sendikamız arasında uzun süreden beri devam eden müzakereler anlaşmayla ve protokol imzalamayla sonuçlandı. İşten atılan taşeron, acente işçisi, kadro işçisi olmak üzere 163 arkadaşımızdan 151’i Salı ve Çarşamba günü buldukları bölgelerde İstanbul’da, İzmir’de, Ankara’da ve Balıkesir’de işbaşı yapmıştır. İşten atılan taşeron, acente işçisi, kadro işçisi olmak üzere 163 arkadaşımızdan 151’i Salı ve Çarşamba günü buldukları bölgelerde İstanbul’da, İzmir’de, Ankara’da ve Balıkesir’de işbaşı yapmıştır” bilgisini verdi.

Ardından eyleme destek veren sendikalara, içlerinde Mücadele Birliği’nin de bulunduğu demokratik kitle örgütlerine devrimci kurumlara teşekkür ederken, özellikle bu mücadelenin kamuoyuna duyurulması ve mali destek sunulması bakımından emek vererek bir etkinlik düzenleyen Ayışığı Sanat Merkezi’ne de teşekkür etti.

Sonrasında sözü Türk-İş Bölge Temsilciliği Başkan Yardımcısı ile Tek Gıda İş Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse aldı, “Burada bu mücadeleyi işçiler emekçiler ortaklaştırsak bu mücadeleden güçlü ve başarıyla çıkma şansımız var. Onun için bir kez daha buradan çağırımızı yineliyoruz, birbirimize güç verelim, destek verelim! Evet, bizler güçlüyüz yeter ki bu gücün farkında olalım, bu gücü birleştirmek için çaba sarfedelim” dedi.

TÜMTİS İzmir Şube Başkanı yeniden söz alarak “Ayrıca sürdüğümüz mücadeleyi ısrarla görmezden gelen holding medyasına inat direnişimizi ve haklı mücadelemizi kamuoyuna duyuran devrimci-sosyalist-muhafız basına teşekkür ediyorum. Ama özellikle bir konuyu atlamamak gerekiyor; Amerika’dan, İngiltere’den, Brezilya’dan, Filipinler’den, Arjantin’den, Almanya’dan, Fransa’dan, Kanada’dan, Belçika’dan dünyanın dört bir yanında bu haklı mücadeleye katkı ve destek sunan sınıf kardeşlerimize, bağlı buldukları sendikalara, Uluslararası Taşımacılık Federasyon’u ITF’e, Avrupa Taşımacılık Federasyonu ETF’ye de bir kez daha dostça yoldaşça kardeşçe teşekkürlerimizi saygılarımızı sunuyoruz” dedi.

Mücadele Birliği/İzmir

# SOKAKLARDAN.....

## DÜNYANIN 17. BÜYÜK EKONOMİSİ!

Evet Türkiye dünyanın 17. büyük ekonomisi olmuş. Büyüyoruz, işler tıkırında! Lüks tüketim patladı! Hatta işsizlik düşmüş! Say say bitmiyor toz pembe tablunun ayrıntıları!

Ama “maden faciası”nda diri diri gömülmüş karanlıklara işçiler, ikisinin cesetlerine aylar sora ulaşılabilmiş... ne gam! İstisnasız her gün birer ikişer ölmüş işçiler “iş kazalarında”... çalışma şartlarından kaybetmişler ciğerlerini, oksijen tüplerine bağlı kalmış ölümü bekler olmuşlar; üstelik tazminat hakları bile alınmış ellerinden... kime ne! Tersanelerde kum torbası yerine doldurulmuşlar filikalara, ölüme atılmışlar... “Avrupa’nın en büyük gökdeleni”nin inşaatında düşüp düşüp ölmüşler... Davutpaşa’da denetimsiz imalathanelerde patlamalarda parçalanmış bedenleri. Sellerde “servis araçlarında” boğulmuşlar. Her gün cehennem yaşamışlar işletmelerde, torbadan daha beterleri çıkmasından gayri... Ne önemi var, sonuçta dünyanın 17. büyük ekonomisi Türkiye! Dünyanın “yükselen piyasası”!

Eski bakan (bakan eskisi) Kürşat Tüzmen değil miydi “elin Çinlisi pirince talim ediyor bizim işçimizin cebinde marlboro” diyen! Alıvermeli o “marlboro”yu da! En ağır koşullarda, en az ücretle, en güvencesiz şekilde çalıştırmalı ki, “Türkiye Avrupa’nın Çin’i olacak” iddiası bulubersin yerini! Ucuz emek cenneti, sermaye için... Ve tam bir cehennem, emek için! Tüm gözeneklerinden işçinin canı-kanı sızan bir sistem!

3 Şubat günü yine yuttu işçileri bu açgözlü cehennem. Ankara Ortadoğu Sanayi ve Ticaret Merkezi’nde (OSTİM) öğleye doğru büyük bir patlama oldu. Ölenler, yaralananlar, enkaz altında kalanlar... Neydi, ne değildi diye tartışılırken daha, İvedik’te meydana geldi bir ikinci patlama. Sonuç... 20 işçi yaşamını yitirdi onlarcaen iki patlamada toplam 17 işçi hayatını kaybetti; onlarca yaralandı.

Bu vahşi kaza bir kere daha o toz pembe tablolar arasında unutulup giden gerçekliği serdi gözler önüne. Kapitalist sistem dişlilerinin arasında kötürüm bıraktığı işçiyi öğütmeye devam ediyor. Emekle sermayenin zorlu hesaplaşmasında sermayenin suç dosyası her geçen gün kabarıyor.□

## HEKİMLER BULUŞUYOR

İstanbul Tabipler Odası’nın çağrısıyla toplanan pratisyen, uzman, asistan hekimler, öğretim üyeleri, muayenehane hekimleri, iş yeri hekimleri, emekli hekimler, hekim adayları, 6 Şubat günü saat 12.00’de Şişli Etfal Hastanesi Konferans Salonu’nda buluştu.

Açılış konuşmasını yapan İstanbul Tabipler Birliği başkanı Prof. Dr. Tamer Gönül herkesi selamladıktan sonra “Şu anda sağlık sektörü dünyanın silah satışlarından sonra en çok kar getiren bir sektör haline getirilmiştir” dedi. Gönül; “sağlık hizmetinin nitelikli hale gelebilmesi için sosyal sağlık hizmetinin olabilmesi gerekiyor. Son 15 yılda sağlık hizmetinin tamamen sektörleştirildi ve AKP hükümetiyle ‘acil eylem planı’ adı altında ciddi bir şekilde niteliksizleştirildi. Hekimleri ve diğer personeli ucuz emek anlayışıyla, hukuksal oyunlarla sömürmektedir. Buna karşı hekimler olarak bir araya gelemiyorduk ama, bugün hekimler buluştu. Artık sosyal sağlık anlayışı için mücadele etmeliyiz. 13 Mart’ta Ankara’da merkezi büyük miting ve 21 Mart’ta da İstanbul’da yürüyüş düzenleyeceğiz. Eylem takvimimizi daha sonra paylaşacağız” dedi.

Konferans çok geniş katılımlı olurken hazırlanan sinevizyon gösterisiyle ve sunumlar ile sürdü.□

## PSİKOLOGLAR YİNE EYLEMDE

Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan psikologlar, Danışmanlık Merkezlerinin kapatılmasını ve mesleklerinin yasal anlamda tanınmamasını protesto ettiler.

6 Şubat günü Taksim Tramvay Durağından Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyüş yapan psikologlar, “Serbest Çalışma Hakkımız Engellenemez, Meslek Hakkı Platformu” pankartını açarak “Çerçeve Yasa İstemiyoruz”, “Danışmanlık Merkezleri Kapatılmaz” sloganlarıyla yürüdüler. 100’e yakın psikologun katıldığı eylemde, grup adına psikolog Korel Bensusan bir açıklama yaptı.



“Bizler, psikososyal danışmanlık ve psikoterapi hizmetlerinin sosyal güvence kapsamında alınması gereken bir vatandaşlık hakkı olduğunu ve Sağlık Bakanlığı’nın, bu alana yönelik kısıtlamalarının acilen durdurulması gerektiğini savunuyoruz. Psikiyatri uzmanları, psikologlar, psikolojik danışmanlar, sosyal hizmet çalışanları, psikiyatri hemşireleri ve tüm ruh sağlığı alanı çalışanlarının eşit ölçüde değerli görevleri olan meslek grupları olduğunu düşünüyor ve tüm bu meslek grupları ve kamuoyunu yaratılmaya çalışılan bu rant kavgasına, emekten yana müdahil olmaya davet ediyoruz” dedi.

Açıklamadan sonra eylem sona erdi.

## İŞ CİNAYETLERİ

3 Şubat Çarşamba günü Ankara da iki patlama yaşandı. Ostim ve İvedik yaşanan patlamada 19 kişi hayatını kaybetti.

Yaşamını kaybeden işçiler için 5 Şubat Cumartesi günü saat 16.00’da Konak eski Sümerbank önünde Kurultaya Hazırlık Komitesi bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında işçi cinayetlerine değinilerek, sömürü ve ölüm düzenine karşı örgütlü mücadeleye çağrı yaptılar.

Basın metni okunduğu sırasında “Katil Patronlar Hesap Verecekler”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” sloganları atıldı. Bizler Mücadele Birliği olarak eyleme destek verdik.

Mücadele Birliği/İzmir

## BUCA BELEDİYESİ TAŞERON İŞÇİLERİ İLE İLGİLİ SON DURUM

(7Şubat 2011 Pazartesi itibari ile)

Eylemlerinin 56. gününde anlaşmaya varan Buca Belediyesi Temizlik ve Park Bahçe işçilerinden 5 işçi yeni çalışacakları çevre belediyelerde iş başı yapmaya başladı, 2 işçi ise görüşmelere devam ediyor.

Cem Kıran ve İnan Sezer Karabağlar Belediyesinde, Ziver Bulut ve Deniz Çakmak Bornova Belediyesinde, Cihan Çimenli Konak Belediyesinde taşeron şirket altında park-bahçelerde işe başladı. Batıgül Tunç Konak Belediyesi ile görüşmelere devam ediyor, Haydar Yıldırak Gaziemir Belediyesi ile görüşme gitti. İlk görüşmesinde bir sonuç alamayan Haydar Yıldırak tekrar Gaziemir Belediyesi ile görüşmeye gidecek.

Mücadele Birliği/İzmir

## Belediye İşçisi Köle Değildir

Karabağlar belediyesinde eylem var! İşçilere yapılan hakaretler, hoş olmayan davranışlar, işçinin önemsenmemesi, işçilerin çalışma yaptığı alanlardaki araç gereçlerinin temin edilmemesi ve köle gibi davranılmasını protesto eden işçiler, basın açıklaması ve Belediye binası önünde oturma eylemi yaptılar.

Belediye-İş'te örgütlü olan işçiler 8 Şubat günü saat 09.00'da toplandılar. Belediye-iş 4 nolu şube başkanı Cemal Küpeli kısa bir açıklama yaparak eylemi başlattı. Cemal Küpeli'nin ardından sözü Belediye-iş sendikası'ndan bir arkadaş olarak: "İşçilerin, onuruyla, haysiyetiyle oynamayın. Çalışanlara karşı tavır ve davranışları işçileri köle gibi görmeleri emek örgütlerine saygı göstermemeleri hem mevcut ilişkiler için geçerlidir hem de yöneticiler için geçerlidir. Bu şekilde davranışlara devam edildiği sürece eylemlerimiz belediyelerde devam edecektir." dedi. Konuşmalar sırasında "Emeğe Uzanan Eller Kırılсын", "Belediye İşçisi Köle Değildir", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok" sloganları atıldı.

Yapılan açıklamaların ardından Karabağlar Belediyesinin giriş kapısına oturan işçiler, belediye yetkilileri ile görüşmek için içeriye geçen arkadaşlarını beklediler. Bir saatlik bekleyişin ardından Karabağlar Belediye başkanının işçilerin yanına gelerek sorunların çözümünü için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi. İşçilerden birinin "bürokratlar sorunun nedenidir" yollu sözü Belediye başkanını gerdi.

Belediye başkanı, Cemal Küpeli ve işçi temsilcilerinden oluşan bir gurupla belediye binası içinde 20 dakikalık bir görüşme yaptı. Ardından heyetin yaptıkları konuşmanın olumlu geçtiği ve taleplerin dikkate alınacağı söylenerek eylem saat 11.15'te bitirildi.

Mücadele Birliği/İzmir

## YAŞAM BİZDEN YANA



"Denizleşen bilincimizle sevdanın, umudun, kavganın ve emeğin ezgilerini haykırmak için çıktık yola. Sizleri, birlikte üretmeye ve Yaşam Bizden Yana demeye çağırıyoruz" diyerek albüm çalışmalarını sürdüren Grup Emeğe Ezgi, tanıtımları için Gazi Mahallesi'nde bir konser düzenledi.

5 Şubat günü Gazi Ekin Sanat Derneği'nde yapılan konserde Gazi halkıyla buluşan Emeğe Ezgi, her yaştan dinleyicilerine her kuşağa ve zevke hitap eden türkülerini seslendirdi. Pir Sultan Abdal'dan Aşık Veysel'e, Çavbella'dan Nataşa'ya Şarkışla'ya, Söz Veriyoruz'dan Dersimo'ya kendi parçalarının da aralarında bulunduğu onlarca parça söyledi.

Halaylar için salona sığmayan gençler, koltukları dışarı çıkarak kendi alanlarını oluşturup halay çektiler. Coşku salondaki herkese kısa süre içinde bulaştı ve konserin bitmesine izin vermedi izleyiciler. 3 saatten fazla süren konserde çoğu parça hep birlikte söylendi.

Grubun diğer konseri ise 20 Şubat'ta Sarıgazi'de yapılacak. □

## TORBA YASA, EMEK VE HALK KARŞITI POLİTİKALARDA ISRARIN ADIDIR

Ankara'da 8 Şubat Salı Günü saat 18:30 sularında, Torba Yasa'yı protesto etmek amacıyla Sakarya Caddesi'nde toplanan KESK Ankara Şubeler Platformu, buradan AKP Ankara İl Binası'na bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Sakarya Caddesi'nden; Ziya Gökalp, Meşrutiyet ve Mithatpaşa Caddelerini trafiğe kapatarak yürüyen yaklaşık 600 kişilik kitle, "İşçi Emekçi El Ele Genel Greve", "Hükümet Torbanı Al Başına Çal", "Bu Yasa Meclis'ten Geçmeyecek", "Tayyip Sonun Mübarek Olsun", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Tunus'tan Mısır'a Sıra Burada" sloganlarıyla yürüdü. AKP binasının önüne gelindiğinde 3 panzer, 2 TOMA ve çok sayıda çevik kuvvetin binayı koruduğu görüldü.

KESK Dönem Sözcüsü Tuğrul Culfa yaptığı açıklamada, AKP iktidarının her a-

dımda ileri demokrasi lafları ederken; gerçekte ise emekçiler üzerinde baskısını daha da arttırmakta ve emekçilerin taleplerini görmezden gelmekte olduğunu söyledi. "3 Şubat 2011 Perşembe günü yaptığımız eylemde binlerce eylemciye gazıyla, bombasıyla, faşizan tutumuyla demokrasi algısının tescilini göstermiştir. AKP Hükümeti açıklamalarında, halk iradesinin üstünlüğünden, diyalogdan bahsederken, bunun tam aksi yöne davranarak yalnızca sermaye sınıfının istediği yasaları bir an önce tek taraflı olarak çıkarmak istemekte, emekçileri ve halkı yok saymaktadır. AKP yeni yasaklara ve baskılara imza atmaktadır. Torba yasası bunun tezahürüdür" diyen Culfa, torba yasanın emekçilere yönelik yeni bir saldırı planı olduğunu, ikiyüzlülükle emekçi düşmanlığını ortaya koyduğunu belirtti.

"Emek ve halk karşıtı politikalarda ısrarın adı olan torba yasası geri çekilinceye kadar mücadelemizi sürdüreceğiz... Emekçiler geleceğine ipotek koyan bu yasayı kabul etmemektedir. Yasa derhal geri çekilmelidir. Yaşasın emek, barış ve demokrasi mücadelemiz!" diye sözlerini bitiren Culfa'dan sonra KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar sözü aldı ve hükümetin saldırgan yönelimine dikkat çekti. Medyanın tutumunu sert bir dille eleştirerek 3 Şubat Perşembe Günü çıkan olaylarda eylemcilerin yaptığını "eşkiyalık" olarak niteleyen medya kuruluşlarına da tepki gösterdi.

Konuşmaları ardından eylem sona erdi ve 11 Şubat Cuma Günü saat 12:30'da Meclis'in önünde yapılacak olan eyleme çağrıda bulunuldu. Kitle tekrar Kızılay'a istikametine doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Kitle, Yüksel Caddesi'nde dağıldı.

Ankara / Mücadele Birliği

# YOLDAŞLARA ÖNGÖRÜLER

Orhan İyiler...

Birgün Bile Yaşamak geleceği belirlenir belki, diyen marksist aydın ve yazarımız...

Birgün bile yaşamının önemli olduğu bir dönemde çağın illeti kanser ile boğuşuyor. Ama yazmaya, düşünmeye 21. yüzyıl gerçeğini anlamaya, anlatmaya devam ediyor...

Bizim aracılığımızla tüm yoldaşlarına, okurlarına, dostlarına ulaştırmak istediği mektupları sizlerle paylaşmak üzere sunuyoruz.

-I-

(30.12.2010)

Mücadele Birliği'nin Leninist Parti konusundaki tutarlılığı Türkiye halkları ve işçi sınıfı için son derece önemli bir dayanak oluşturuyor. Açıkça belirtmek istiyorum, Leninist Parti vurgusu, neredeyse tümüyle ortadan silinmiş gibi bir durum söz konusuydu. Leninist Parti'nin yapısı, içeriği, gösterdiği hedefler çok iyi kavrandığında ve kavratıldığında dünyamızın içine düştüğü kaostan insanlığın hızla çıkması, yepyeni bir dünya oluşturması önünde hiçbir engel kalmayacaktır.

Leninist Parti, Marksizmin pratikteki bilimsel yorumu ve uygulamasıdır. Dünyamızın, yeryüzünün, çağımızın en büyük ikinci devrimi olan Bolşevik Devrim ancak ve ancak Leninist Parti'nin güçlü yapısı, dünyayı kucaklayan hedefleriyle gerçekleştirildi. 1917'nin yenilgisi aslında Lenin ilkelerinin partide gittikçe çözülmeye başlaması, giderek terkedilmesiyle sonuçlandı.

Yoldaşlar;

Lenin'e övgüyle yetinemeyiz. Onun yoğun çalışmalarıyla oluşturduğu ilkeleri, mücadelesinin damarına şırınga etmek zorundayız. Bu parti nasıl bir parti idi? Demokratik yapısının bugünkü burjuva partilerinden bile ileri oluşunun kendine özgüvenini nereden geliyordu? Örneğin Lenin kendi karşıtlarının düşüncelerini sonuna kadar savunmalarını istiyor, "ola ki yarın siz haklı çıkarsınız. Düşüncelerinizden caymayınız ama partinin demokratik merkezîyetçi kararlarına da uyunuz".

Bu konuda Danilov Manastırı'nda yeteri kadar gözden kaçırılmış veriler bulacaksınız. Yine Bir Gün Bile Yaşamak'ta Lenin'in insanlığın yolunu açan geniş dünya görüşünün nasıl demokratik bir yapıyla Bolşevik Parti'nin öncülüğünde 1917 Devrimi'ni gerçekleştirdiğini görmeniz, yeniden gözden geçirmeniz yararlı olacaktır diye düşünüyorum.

Kuşkusuz bunlar yetmez. İnsanlığın 21. yüzyılda böylesine kuşatıldığı, tutsak edildiği bir dönemde Leninist ilkeleri, Marksizmi tüm insanlık mücadelesinin öğelerini daha da geliştirmek ve derinleştirmek zorundayızdır.

Yoldaşlar beni bağışlarsanız şunu söyleme-

me izin verin: Reformistlerle mücadele kesinlikle Lenin ilkelerinin öğretilmesinin önüne geçmemelidir. Lenin reformizmle mücadele ederken karşısında gerçekten nitelikli Menşevikler, Marksistler vardı. Onların aşılması kaçınılmazdı. Ülkemizde zaten sığ olan Marksist birikimin değişik, saptırıcı söylemlerine kendimizi kaptırırsak hem kendi gerçeklerimizi hem dünya gerçekliğini gözden geçirir, marjinal konumda kalmaktan kendimizi kurtaramayız.

Ayışığı ve Mücadele Birliği, Leninist Parti öğretilerini yoğunlaştırıp derinleştirir ve işçi sınıfına sunmayı gerçekleştirirse sınıf ve insanlık ne yapacağını bilir ve hızla demokratik burjuva devrimini aşarak insanlığın yeniden komünist bir dünya inşası için gözünü budaktan sakınmaz. Yani insanlığın ve yeryüzünün tüm burçlarına eşitlik, özgürlük, kardeşlik, barış ve ekmeği dalgalandırır.

Yanlışlarım ve eksiklerim için beni bağışlamamanızı diliyorum.

-II-

(31.12.2010)

Yoldaşlar;

Komünistlerin unutulmuş görevlerinden biri de işçi sınıfının kendisi için bencil bir sınıf olmaktan kurtarılmasına yardımcı olmaktır. Marks'ın, sanıyorum Alman İdeolojisi ya da Manifesto'da, işçi partileri ile Komünist partiler arasındaki ayrımın en belirgin söylemi yeniden ama yeniden gözden geçirilmelidir. Gerek dünya genelinde, gerek Türkiye özelinde sosyalistlerin, komünistlerin bu önemli ayrıcalığı gözden kaçırmaları, işçi sınıfının erginleşmesini ve devrimin yolunu açmasını çok ama çok geciktiriyor. Hiç kuşkusuz komünist partiler ve Leninist örgütler işçi sınıfının sendikal mücadelelerinde, ücret istemlerinde, sosyal güvenlik taleplerinde ve diğer yaşam haklarında onlarla birlikte savaşım verirler. Onların yanından uzak düşmezler. Ama komünistler kitlelerin her sokağa dökülüşünün devrim olmadığı bilincini ve öngörüsünü gözden kaçıramazlar. Her isyanın, sokağa kitlelerin dökülüşünün devrimin yolunu açmadığını en az Seattle toplantılarından bugüne değin gelen kitleler, dev coşkulu, bazen ölümle bile sonuçlanan gösterilerde polis ve güvenlik güçleriyle boğaz boğaza gelmelerinin bir sonuç getirmediğini artık görmüş olmalıydılar.

Yoldaşlar;

Başınızı geriye çevirip baktığınızda alev alev yanan kentleri, harabeye dönmüş binaları, bir büyük savaştan çıkmış gibi kendi içine yığılıp kalmış alanları, caddeleri görmeniz olasıdır. Başkaldırıyla devrime giden yolun nasıl önemli bir aşamayla sonuç getirdiğini bize en iyi kaptıran Bolşevik Parti'nin öncülüğü oldu. Her

işçi hareketinin, direnişinin hızla yanında yer almak, devrime ulaşılacağını sanmak artık üzerinde ciddiyetle durmamız gereken büyük bir yanlış olarak ortada duruyor. Lenin, işçi sınıfı eğitilmeli ve öğretilmelidir derdi. Marks şimdi anımsayamadığım bir yazısında "halka kendi gücünden korkması da öğretilmelidir" demişti. Başboş, hedefi iyi belirlenmemiş, yalnızca işçi hakları talepleriyle, sosyal güvenlik istemleriyle sokaklara dökülen kitlelerin barbarlığa kadar uzanacak sonuçlarından, sosyalizmin ve komünizmin ilkelerini oluşturanlar hep kaygı duydular. Komünistler işçi sınıfının yeni bir dünya kurmada sorumlu olduklarını, yalnızca kendileri için bir şey istemenin hiçbir zaman yeterli olmayacağını zaman zaman yalnız kalsalar bile üsteleye üsteleye anlatmak, sınıfı eğitmek zorundadırlar. Ama hiç kuşkusuz bunun için kendilerinin son derece donanımlı, eğitilmiş, insanlığın mücadele sürecinden önemli dersler çıkarmış olmaları gerekir.

Leninist partinin sevgili yoldaşları size zaman zaman yazmama, yaşadığım tecrübeleri, bilgileri aktarmama izin vermenizi diliyorum.

-III-

(02.01.2011)

1917 Devrimi'ni yaratanlar işin başından beri işçi sınıfının ideolojik ve teorik eğitimine çok büyük önem ve çaba harcadılar. Devrimin asıl dinamiğini oluşturan sınıfın işçi ücretleri, sosyal güvenlik, sendikal haklar gibi dar kalıplar içinde sıkışıp kalmasını böylece önlediler. Onun yeni bir dünya kurma projesini bu kalıplardan kurtararak gerçekleştireceklerini biliyorlardı.

Bugün de bu dar kalıplardan kurtulmanın yolu kapitalizmin global eleştirisinden geçmektedir. Bu eleştirinin ideolojik gücü gerçekleştirildiğinde artık sınıf burjuvaziden koparabilecekleriyle değil, yepyeni bir dünya kurma projesinin peşine düşecektir. Komünistler enternasyonalist kimliklerini unutmadan dünyayı avuçları içine alabilecek işçi sınıfına tüm donanımı ideolojik yetkinliği sağlayarak insanlığın tüm gericiiliklerden, ortaçağı bile aratacak dinsel kuşatmalardan, ırkçılıktan dünyamızı arıtmanın yolunu açmayı başaracaklardır.

Yoldaşlar;

Global kapitalizmin global eleştirisini işçi sınıfının önüne mutlaka ama mutlaka koyunuz. 21. yüzyılın hiper-kapitalizminden, insanı daha da köleleştiren boyunduruğundan tüm insanlığı kurtarmanın ve yepyeni bir dünya kurmanın görevi yalnızca ve yalnızca Marksistlerin, Leninist partinin kısacası komünistlerin görevidir.

Orhan İyiler

www.orhaniyiler.com



**orhan iyiler**

**AKLIN LİRİZMİ**



**Çıktı**

Aklın tanımı yaşamı analiz etmek, bilinçlendirmektir belki de. Çok kez gözden kaçırılan, aklın bu çabasının duygusallıktan arınmış bir lirizmi olduğunu kavrayamamamızdır. Aslında bu lirizm duygularımız kadar coşkulu, duygularımız kadar etkilidir.

Okuyacağımız yazılar onlarca Orhan İyiler'in yayınlanmış kitaplarından ve hiç günyüzüne çıkmamış Günceleri'nden oluşuyor.

**AYIŞIĞI**

**SANAT**

**MERKEZİ**

Sarıgazi Kültür Sanat Derneği  
www.ekinsanat.org

*yaşam bizden yana*  
**KONSER**  
**Ruhan Mavruk**  
**Mehmet Ekici**  
**Grup Emeğe Ezgi**  
**Nurettin Güleç**  
**Pinar Sağ**

**20**  
**Şubat**  
**PAZAR**  
**Saat:**  
**15<sup>00</sup>**

**Doğanlar**  
**Düğün Salonu**

Eski Ankara Asfaltı  
Doğan Kardeşler Pasajı  
No: 71/3 Sancaktepe



**ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK**